Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar, birleşin!

İŞÇİ-KÖYLÜ KURTULUŞU

MAYIS
1985
Özel Sayı
1.50 DM

TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ/MARKSİST-LENİNİST MERKEZİ YAYIN ORGANI

FAŞİZMİN İŞKENCE TEZGAHLARINDA SER VERİP SIR VERMEYEN, TÜRKİYE PROLETARYASININ KOMÜNİST ÖNDERİ VE PARTİMİZ TKP/ML'NİN KURUCUSU

İbrahim Kaypakkaya yoldaşı ölümünün 12. yıldönümünde komünist bir coşku ile anıyoruz!

Dünyanın Tüm Ezilenleri!
Türkiye'nin çeşitli milliyetlerden emekçi halkı!
İlericiler, Devrimciler, Yoldaşlar!

18 Mayıs 1985 Türkiye proletaryasının komünist önderlerinden ve partimiz TKP/ML'nin kurucusu **İbrahim Kaypakkaya** yoldaşın faşizmin işkence tezgahlarında katledilişinin 12. yıldönümüdür. **İbrahim Kaypakkaya** yoldaş yaşamını ve tüm enerjisini proletarya ve ezilen halkların kurtuluşuna, demokratik halk devrimi, sosyalizm ve yüce komünizm mücadelesine adamış, bu uğurda her türlü fedakarlığı göstermiş, can bedeli bir mücadeleye atılmış, bu erdemler uğruna verdiği şerefli mücadele sonucunda, 29 Ocak 1973'de komprador patron ağa devletinin kolluk kuvvetleri tarafından düzenlenen bir operasyonla Dersim'de düşmana esir düşmüştür. Komprador patron ağa devleti, yoldaşımızı yakaladığı 24 Ocak 1973'ten, 18 Mayıs 1973'e kadar işkence ve her türlü baskı metodlarını kullanarak yoldaşımızı ihanete zorlamış, bunda başarılı olamayınca çareyi yoldaşımızı öldürmekte görmüş, 18 Mayıs 1973'te bizzat komprador ların, toprak ağalarının ve efendileri emperyalistlerin emriyle katledilmiştir. **İbrahim Kaypakkaya** yoldaş komünizm ve halkın davasına

Devamı sf: 2'de

Yenilgiyi Zafere Dönüştürmenin Yolu:

Marksizm-Leninizme Sarılmaktan Geçer!

12 Eylül 1980 askeri faşist darbesini takip eden süreçte, Türkiye devrimci hareketi önemli yaralar, darbeler aldı. Neticede devrimci hareketin yenilgisine götüren bu sürecin özelliklerinin irdelenmesi ve yenilgiye kaynaklık eden objektif, subjektif etmenlerin ortaya çıkarılması, bunlardan gerekli derslerin çıkarıl-

Devamı sf: 3'de

Komünist Bir Coşku ile Anıyoruz...

Baştarafı sf: 1'de

olan bağlılığını, faşist diktatörlüğün işkencehanelerinde de amansız bir şekilde sürdürmüş, komünizm davasına yüksek bir bağlılık örneği göstererek, ser verip sır vermemiş, komprador patron ağaları en güçlü olduğu yerde dize getirmiş, ve onları can evinden vurmuştur. Ölümü Partimiz ve ezilenler açısından yeri kolay kolay doldurulamayacak bir boşluk yaratmış, emperyalistleri ve uşaklarını ise sevindirmiştir. Ancak hakim sınıflar bu başarılarına ve önder yoldaşımızı aramızdan bedenen ayırmasına rağmen, onun ölümsüz düşüncelerini ve kanıyla yarattığı TKP/ML'i yok edememiş, yok edemediği gibi, Türkiye'nin çeşitli milliyetlerden emekçi halkının ve dünya halklarının gönlünde taht kurmasını ve ölümsüzleşmesini engelleyememiş, ektiği tohumlar serpilip gelişmiş ve artık bugün toprağın derinliklerine, sökülemeyecek kadar kök salmıştır. Partimiz TKP/ML düşman sınıfların baş belalarından biri olmuştur. Artık onun düşüncelerini ve bu düşünceleri savunan Türkiye işçi sınıfının öncü örgütü partimiz TKP/ML'i, ne oportünist ve revizyonist mihraklar, ne de hakim sınıflar ve emperyalistler yok edemeyecektir. Çünkü Partimiz Marksizm-Leninizm gibi yenilmeyecek bir silaha sahiptir ve onun temelinde bu düşünceler vardır.

İbrahim Kaypakkaya yoldaş 1965'lerden sonra devrimci mücadeleye, çeşitli aşamalardan geçerek, en son TİİKP saflarında devrimci mücadele yürütmüş, PDA revizyonistlerinin anti-Marksist hattına karşı verdiği mücadele içinde, Marksist-Leninist çizgiyi şekillendirmiş, TİİKP içinde mücadele olanağının kalmaması ile birlikte, Nisan 1972'de TİİKP içinde ML muhalefetle birlikte ayrılarak, Türkiye işçi sınıfının öncü örgütü TKP/ML'i kurmuştur.

TKP/ML'in kuruluşu Türkiye işçi sınıfı ve emekçi halkımızın kurtuluşu yolunda tayin edici bir adım olmuş. **Mustafa Suphi** yoldaş önderliğindeki TKP'den 50 yıl sonra proletaryanın kızıl bayrağı Türkiye topraklarına yeniden dikilmiştir. Partimiz Türkiye'de kendiliğinden gelişen sınıf mücadelesinin doruk noktasına ulaştığı, dünyada ise Büyük Proleter Kültür Devriminin muazzam etkilerinin sonucunda, ML bir hattı savunarak kurulmuştur. **İbrahim Kaypakkaya** yoldaş önderliğindeki TKP/ML'nin kurulması, başta hakim sınıflar olmak üzere, oportünizme, revizyonizme ve her türden gericiliğe karşı ağır bir darbe olmuş, düşmanın uykusunu kaçırmıştır.

İbrahim Kaypakkaya yoldaş ortaya koyduğu düşüncelerle Marksizmi-Leninizmi Türkiye özgülüne indirgemiş, Türkiye devriminin temel sorunlarına çözüm getirmiş, bunları oportünizme, revizyonizme ve her türden sapmalara karşı amansızca savunmuştur. Bu düşünceler doğrultusunda proletarya partisini, ideolojik, siyasi, örgütsel, askeri alanda inşaya çalışmış, ve bu doğrultuda amansız bir mücadele yürütmüş, bu alanda önemli mesafeler katetmiştir. Uluslararası planda başta Kruşçev-Brejnev modern revizyonizmine karşı aktif tavır alarak, Marks, Engels, Lenin, Stalin ve Mao Zedung yoldaşların yürüdüğü yolda yer almış, komünist bir önderdir. O'nun ve diğer önder yoldaşların ideolojik, siyasi, örgütsel hattı temelinde yükselen Partimiz TKP/ML bu sağlam çizgisini bir çok başarısızlıklarına, hatalarına ve eksikliklerine rağmen, bugüne kadar sürdüren, Türkiye işçi sınıfının öncü örgütü olma özelliğini korumasının yanı sıra, dünyada yoğun alt-üst oluşlara ve ML ihanetlere ve en çetin ve zor koşullara rağmen bu özelliğini koruyan günümüz açısından dünyanın sayılı partilerinden biridir. Partimizin bu özelliğini korumasının **İbrahim Kaypakkaya** yoldaşın attığı temellerin, ideolojik, siyasi hattın sağlam olmasının tayin edici rolü vardır.

Emekçiler, Yoldaşlar;

Bugün gerek ülkemizde, gerekse Dünyada önemli alt üst oluşlar olmaktadır. Emperyalistler olanca hızıyla bir paylaşım savaşına hazırlanırken, dünya halklarının mücadeleside giderek gelişmektedir. Öte yandan ülkemiz hakim sınıfları, bütün gücüyle halka saldırmakta ve devrimci mücadeleyi yok etmeye çalışmaktadır. Uluslararası planda Marksizme-Leninizme karşı her renkten akım ve düşünceler amansızca saldırırken, ülkemiz devrimci hareketide ağır bir yenilgi almış, yenilgi sonucunda kendine ML diyen bir çok akım ve teşkilat ML'i kendisine kılıf ederek, ML'e saldırmakta, teslimiyet ve sağcılık kol gezmektedir. Bu açıdan, **İbrahim Kaypakkaya** yoldaşı ve onun düşüncelerinin ve çizgisinin günümüz açısından daha da anlamı ve önemi vardır.

İbrahim Kaypakkaya yoldaşı anmak, en başta işçi sınıfının bilimi Marksizm-Leninizmi her türden sapmalara karşı savunmak, geliştirmek, onun kurduğu hatta bağlı kalmak ve bu hattın savunucusu TKP/ML'ye sahip çıkmak, korumak ve yaşatmak, Marks, Engels, Lenin, Stalin, Mao Zedung yoldaşın kızıl yolunda yürümek demektir.

İbrahim Kaypakkaya yoldaşı anmak, emperyalizme, sosyal-emperyalizme ve her türden gericiliğe karşı çıkmak, dünya işçi sınıfının ve ezilen halkların mücadelesini desteklemek, emperyalist savaş hazırlıklarına karşı amansızca mücadele vermek, uluslararası komünist hareketin doğru temeller üzerindeki birliğini savunmak, Peru Halk Savaşını her yönüyle desteklemek demektir.

İbrahim Kaypakkaya yoldaşı anmak, ezilen uluslar üzerindeki milli baskılara karşı amansızca mücadele etmek, ulusal kurtuluş hareketlerini desteklemek, ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını kayıtsız şartsız savunmak, Kürt ulusu ve azınlık milliyetler üzerindeki milli zulme karşı çıkmak demektir.

Onu anmak, çeşitli milliyetlerden Türkiye proletaryasının ve halkının demokratik halk devrimi, sosyalizm ve komünizm mücadelesini sürdürmek, önderlik yapmak, halk sınıf ve tabakaları üzerindeki her türlü baskıya, sömürüye, zulme, işkenceye karşı çıkmak, komprador patron-ağa devletini ve efendilerinin saltanatlarını yıkmak demektir. Kısacası hayatın her alanındaki sınıf mücadelesine katılmak ve önderlik yapmak demektir.

İbrahim Kaypakkaya yoldaşı anmak, kırlardan şehirlere doğu gelişecek silahlı halk savaşı yolunda bağlı kalmak, kan can pahasına sürdürülen gerilla mücadelesini ve örgütlenmesini desteklemek, yönetmek, **Ali Haydar Yıldız'ların, Orhan Bakır'ların, Veysel Uyar'ların, Ali Karadağ'ların, Haydar Aslan'ların,** yolunda yürümek silah elde düşmana meydan okumak, boyun eğmemek demektir.

İbrahim Kaypakkaya yoldaşı anmak, faşizmin işkencehanelerinde düşmanı dize getirmek, kızıl direnme ruhunu yaşatmak, ser verip sır vermemek, cezaevleri ve mahkemelerde devrimci direnişleri yaşatmak, devrimci onuru korumak, sınıf mücadelesinin en çetin alanlarında halkın davasına bağlı kalmak, **Mehmit Zeki'lerin, Selahattin Doğan'ların, Süleyman Cihan'ların, Hasan Hakkı Erdoğan'ların** yürüdüğü yoldan yürümek demektir.

Önderimizi anmak, sınıf mücadelesinin en çetin koşullarında, karşı-devrimin en azgın saldırılarının olduğu bir dönemde, kitlelere ve kendi gücümüze güvenmek, teslimiyet ve korkaklığa karşı çıkmak, başarısızlıkların altında ezilmemek, yenilgiden gerekli dersleri çıkarmak, gericiliğe ve karşı-devrime sırt dayanmayı reddetmek, halkın bitmez tükenmez enerjisine güvenmek demektir.

İbrahim Kaypakkaya yoldaşı anmak, onun Marksist-Leninist temeller üzerinde inşa ettiği ve kan-can pahasına mücadelesini sürdürdüğü Partimiz TKP/ML'i ve birliğini göz bebeğimiz gibi korumak, onun ismine sahtekarca sahip çıkan Devrimci Halkın Birliği, "Bolşevik" Partizan gibi teslimiyetçi, revizyonist, sağ oportünist akımlara karşı mücadele etmek, Partimizin ML hattını her türden saldırılara karşı savunmak demektir.

Önder Yoldaş!

Kan can pahasına ve amansız bir mücadele ile yarattığın Partimiz TKP/ML, bugünde sınıf mücadelesi arenasında en çetin koşullarda bütün hata ve eksikliklerine rağmen doğru çizgisini korumaya devam ediyor. Türkiye topraklarında dalgalandırdığın kızıl bayrak, şimdi dünyanın bir çok kıtasında, Tür-

Devamı sf: 10'da

Yenilgiyi Zafere Dönüştürmenin Yolu:

Baştarafı sf: 1'de

ması, başlı başına bir konudur. Ancak kısaca şunu vurgulamalıyız ki; bu yenilginin temel sebebi objektif nedenlerle izah edilemez. Yenilginin temelini derin siyasi ve ideolojik, hatalar oluşturmaktadır. Elbette genel olarak her yenilgi siyasi çizginin yanlışlığının sonucu değildir. Siyasi çizginin doğruluğuna ve buna uygun örgütlenme, pratik çalışmaya rağmen alınmış yenilgiler vardır. Böyle yenilgilerin temelinde yatan şey, objektif koşulların muazzam ölçüde devrimci güçlerin aleyhinde buna karşılık düşman güçlerinin lehinde olması, güçler ilişkisi bakımından devrimin zayıflığı, karşı-devrimin güçlü olması vb. gibi sebeplerdir. Yani objektif koşullardır. Bunun yanı sıra, objektif koşulların elverişliliğine rağmen, alınan yenilgiler vardır. İşte bu tür yenilgilerin temelinde yatan şey; siyasi ve ideolojik çizginin yanlışlığıdır. Yani; elverişli objektif koşullar rağmen, dış dünyanın kanunlarını kavrama ve bu kanunlara uygun hareket etmekte düşülen hatalar. Bütün yenilgilerin sebepleri, bunlardan birisi veya her ikisidir.

Ülkemizdeki komünist hareket dışındaki devrimci hareketin yenilgisinin temel sebebi, onların üzerlerinde yükseldikleri, asgari ve azami çizgilerinin, anti-ML, oportünist, revizyonist niteliğidir. Böyle çizgiler genel olarak yenme imkanına sahip değildirler. "Revizyonizm, oportünizm yenilgiye, ML zafere götürür" gerçeğinin ifade ettiği şeyde budur. Ne var ki, oportünizm yenilginin sebeplerini doğru tarzda ortaya koymak ve ondan gerekli dersleri çıkarabilme durumunda olmaz. Onun anti-ML niteliği buna izin vermez. Aksine ders çıkarma, kendini aşma adına o; daha kötü bir batağa batmaya, iyiden iyiye şapşallaşmaya mahkumdur. Bugün olanda budur. Fakat komünist devrimciler, oportünist, revizyonist mihrakların, yığınların devrimci enerjisini çarçur eden çizgilerini ve bu çizgilerin kaçınılmaz sonu olan iflası ortaya koyma revizyonizmin, oportünizmin aldatmacalığını açığa çıkarma, kitlelerin ML'nin sancağı etrafında toplama göreviyle her zaman karşı karşıyadırlar.

Evet Türkiye proletaryasının öncü örgütü partimiz TKP/ML'de yenilgi aldı... Fakat bu yenilginin sebebi, TKP/ML'in önder yoldaş **İbrahim Kaypakkaya** tarafından temeli atılmış asgari ve azami çizgisinin yanlışlığından gelmiyor. Ki; Demokratik Halk Devrimi, Sosyalizm ve Komünizm mücadelemizin zaferi; Marksizm-Leninizmin ülkemizin somut koşullarıyla birleştirilmesini ifade eden partimiz TKP/ML'in temeli, **İbrahim Kaypakkaya** yoldaş tarafından atılmış ML çizginin ışıklı yolundan yürümekten geçer. Bu yolda yürünürse; alınan darbeler, yaralar ve hatta yenilgilerin zafere dönüştürülmesinin önünde hiçbir engel kalmayacaktır. Yenilginin bizim açımızdan sebebi Partimizin ML çizgisini kavramada ve uygulamadaki sığlığımızdan, onun mantığıyla her yeni dönemin özelliklerini tahlil etme konusunda gerekli yetkinliği gösterememizde, stratejik programımızı her yeni gelişim aşamasına ustaca uygulayamamızdan, gerekli taktiklere ve ona uygun mücadele örgüt biçimleri belirleyememizden, dönemin önümüze çıkardığı sorunları doğru bir bakış açısıyla yeterince çözememizden, böylelikle her türden mekanizm, doğmatizm, sağ ve sol yorumlamalara karşı ML çizgimizi derinleştirip, geliştirmemizden vb. geliyor.

Bugüne kadar yanılgıları ve hataları konusunda; korkusuz materyalist özü gereği; cesaretli, ciddi davranan, hatalarını ortaya koyma ve onlardan gerekli dersleri çıkarma ve öğrenmede tutarlı blir pozisyon takınan partimiz alınan yenilginin sebeplerinide inkarcılığa, geçiştirmeye pirim vermeden olgun ve seviyeli bir bakış açısıyla berrak olarak ortaya koymasını bilecektir. Bunun çabası içerisinde olan partimize her yönlü omuz vermek, vazgeçilmez bir görevdir. Karamsarlığa, yılgınlığa, ML'den ve onun ülkemizdeki temsilcisi parti çizgimizden zerrece kuşkuya partimiz açısından neden yok. Aksine daha da umutlu, azimliyiz. Bu ML çizgimizin bilimselliğinin pratiğin denek taşında her gün yeniden doğrulanmasının ürünü olan bilimsel inancımızın sonucudur. Daha güçlü, ileri, nitelikli olmak için koşullar her zamankinden elverişli... Partimizin onlarca yıllık muazzam düzeyde bir birikimi var. bu mirasın, olumlu ve olumsuz tecrübelerinin öğrenmede ve atak yapmada bizleri donatacak önemli dersleri var... Oportünist, revizyonist iflas bayraklarının peş peşe kalkmasının yanı sıra, Partimizin ML çizgisinin her gün yeniden doğrulanması var. Miskinlik ve karamsarlığın iyice aptallaştırdığı oportünizmin yanı sıra, ML'in kızıl yolunda güçleri oranında mücadeleyi her sahada omuzlayan yoldaşlarımız var. Ve sorunları altetme çabamızda yükseltilmesi gereken komünist sebat ve kararlılığımız var. Daha da önemlisi, işe sıfırdan başlamıyoruz. Aksine, proleter dünya devriminin ve onun bir parçası olan ülkemiz devriminin temel sorunlarının doğru bir analizini ifade eden, muazzam bir hazinemiz var. Bunun ifadesi olan partimizin asgari ve azami programını ustaca her alanda uygulamanın ve onun mantığıyla pratiğin önümüze çıkardığı her yeni sorunu çözmek için kararlı bir mücadele yürütmenin tayin edici önemde olduğunu bir an olsun unutmamalıyız.

TKP/ML BÜYÜK PROLETER KÜLTÜR DEVRİMİNİN ÜRÜNÜ OLARAK HER TÜRDEN ML DÜŞMANI AKIMA KARŞI MÜCADELE İÇİNDE DOĞDU!

Bilindiği gibi, TKP/ML'in kurulmasından önce, **İbrahim Kaypakkaya** yoldaş, TİİKP içindeydi. Bu dönem Türkiye Kürdistan'ında kırsal alanlarda yoksul köylüleri ve genel olarakta emekçi yığınları DHD mücadelesine seferber etmek için canbedeli bir mücadele yürütüyordu. Ancak o hiçbir zaman temel halkanın ML ideolojisiyle donanmış bir Komünist Partisinin yaratılması olduğunu, DHD, sosyalizm ve komünizm mücadelesinde KP'nin tayinedici bir öneme sahip olduğunu unutmadı. Bunun için ilk etapta TİİKP'nin komünist bir zemine çekilmesi için mücadele etti. Ancak TİİKP yönetiminin revizyonist çizgisi bunun önünde her yönlü barikat oluşturdu. Revizyonist klik ML düşmanı niteliğini iyice pekiştirdi. Revizyonizmini uçlaştırdı. **İbrahim Kaypakkaya** ve yoldaşları; revizyonist karargahın ideolojik ve politik hattını çok yönlü açığa çıkararak, TİİKP içindeki ve tabandaki devrimci unsurları ML'in etrafına toparlamak ve revizyonist kliği alaşağı etmek için yoğun çaba sarfettiler. ML'lerin bu etkili ve revizyonizmi canevinden vuran mücadeleleri karşısında etekleri tutuşan, paniğe kapılan revizyonist hainler, ML'lere karşı iğrenç karalama, dedikodu kampanyalarına giriştiler. Hatta ML'leri fiziken imha etmek için komplolar planladılar. Artık TİİKP içinde mücadelenin olanağının kalmadığını gören ML'ler, revizyonist, oportünist karargaha karşı cepheden bayrak açtılar. 1972 Şubat'ında DABK kararlarıyla TİİKP revizyonizminin karakteristik özelliklerini ve ML'lerin ideolojik ve politik hattını özetlediler. Bunun karşısında TİİKP revizyonistlerinin alçak girişimleri iyice sistemleşti. **İbrahim Kaypakkaya** ve yoldaşları için ayrı bir KP kurmaktan başka çıkar yol yoktu. Bunun sonucu olarak yürütülen yoğun siyasi, ideolojik, örgütsel, pratik çalışmalar sonrası Nisan 1972 de TKP/ML Koordinasyon Komitesi kuruldu. Daimi komite seçilerek alt organlar teşekkül ettirildi.

Kısacası TKP/ML; TİİKP revizyonizmine karşı mücadele içinde ve Büyük Proleter Kültür Devriminin ürünü olarak, dünyada ve ülkemizde devrimci hareketin önemli gelişmeler gösterdiği bir ortamda bütün bu gelişmelerin derslerinin ML bakışla özümlenmesinin sonucu olarak şekillendi. TİİKP içindeki mücadelenin DABK kararlarıyla aldığı özlü ifadenin her yönlü genişletilmesiyle; TKP/ML'in platformu programatik görüşler seviyesinde ortaya kondu. 5. temel belge olarak adlandırılan bu görüşler, her türden oportünizm ve revizyonizm ile ML arasına kalın bir çizgi çeken hayati öneme sahip belgelerdir. Dün olduğu gibi bugünde ML'lere yol gösteren ve onların elinde tüm ML düşmanlarına panzehir olan komünist silahlardır. Görev hayatın her alanında bunları savunmak, geliştirip derinleştirmektir.

TKP/ML; 1917 Büyük Ekim Devriminin dünyayı sarsan etkilerinin, Türkiye halkasında da yansımasının ürünü

olarak 10 Eylül 1920'de Bakü'de Kuruluş Kongresiyle birlikte ilan edilen Mustafa Suphi yoldaş önderliğindeki TKP'nin devamıdır. O; Mustafa Suphi'den sonra TKP'nin başına çöreklenen Şefik Hüsnü önderliğindeki TKP'nin 50 küsür yıllık revizyonist mirasını güçlü darbelerle açığa çıkaran ve Türkiye'de komünizmin bayrağının yeniden göndere çekilmesini ifade eden ML Kurmay heyetidir.

SAĞCILIK İLLETİ TÜRKİYE'DE OPORTÜNİZMİ YİYİP TÜKETMİŞTİR!

Her türden revizyonizm, oportünizmin kara batağı çok daha derin bir vaziyet arzediyor. Yenilgi döneminin tipik özellikleri olan yılgınlık, karamsarlık, teslimiyet, davaya inançsızlık, emekçi yığınlara güvensizlik, yozlaşma vs. en berrak şekliyle oportünizm nezdinde temsil edilmektedir. Üstelik tüm bu burjuva özelliklerin resmileştirilmesinin, meşrulaştırılmasının teorisi yapılıyor. Daha korkunç bir batağa sapış tüm oportünist, revizyonistlerin ortaklaşa paylaştıkları bir olgudur. Onların bu durumlarının çok yönlü ortaya konması, başlı başına bir konu olduğu için biz burada bazı yönleriyle soruna işaret edelim...

Bir dönemler yoğun bir devrimci potansiyeli bağrında toplayan Dev-yol'un bugün geldiği nokta ortadadır. Binlerce devrimci militan mücadeleci ruhunu boşaltan onları sıkılmış bir limon haline getiren, tüketen Dev-Yol'un bir kanadının revizyonist çizgisi bahsettiğimiz sonucun temel nedenidir. Elbette bu çizgi tesadüfen ortaya çıkmadı. Dev-Yol'un ML olmayan geçmiş çizgisinin sosyal pratikteki iflasından soyut olarak bugünkü çizgiyi ele almak tam bir saflık örneği olur. Aksine bu iflasın sonucu olarak sözde yeni icat edilen bu çizgi Türkiye devrimci tarihinde kaşarlanmış oportünist, revizyonist kimlikle tanınan BİRİKİM'cilerin kara bayrağıdır. şimdi bu bayrağı dalgalandıranlar yüksek teorisyenlik havalarında azgın ML düşmanlığı yapıyorlar.

Bunlar; Leninist devrim ve devlet öğretisini reddediyorlar. Devrimleri üstten dayatılmış olgular olarak gösteriyor ve yeni devrim modelleri öneriyorlar. Bugün almış oldukları pozisyonlarla; Büyük Ekim Devrimi, Çin Devrimi gibi çığır açan tarihi öneme sahip devrimlere karşı duruyorlar, objektif olarak gerici bir davranış içinde bulunuyorlar. Subjektif ögenin, iradi müdahalenin devrimdeki rolüne gözlerini kapayan bu biçareler kendiliğinden devrimler düşlüyorlar.

Leninist proletarya partisi öğretisine de karşı bir tutum alan bu revizyonist güruh; "Demokratik Sol Parti"nin platformuna benzer bir anlayış sergilemektedir. "Taban Demokrasisi", "aşağıdan yukarıya doğru örgütlenmek için toplumun çeşitli dinamikleri içine girme" vs. anlayışlarla şekillendirilen bu düşünce, anti-ML'dir. ML bir komünist partisinin en temel özellikleri olan demokratik-merkeziyetçilik, işçi sınıfının öncüsü, proletarya devletinin aracı olma vb. özellikleri tamamıyla yadsıyan bu akım, tasfiyeci ve örgütsel anarşizmin bayraktarlığını yapıyor. Halihazırdaki tutumlarıyla "bugün için bir örgütlenme gereksizdir, böyle bir yapılanma zoraki bir icat iradeci bir tutum olur. Bunun için görev toplumun çeşitli kesimleri içine girmek ilerdeki örgütlenmenin zeminini yaratmak olmalıdır" vs. türündeki düşünceler yılgınlığın, tüymenin kılıfları değilde nedir? Aynı düşünce kendisini "bugüne kadar gençlik örgüt yapıları içinde bulandırıldı. Serbest hareket edemediler. Gençliği böyle yapılar içinde heder etmemek serbest bırakmak lazım" gibi düşüncelerle daha açık ele vermiyor mu? Ve yine "eski tip devrimciliğe karşı mücadele" adına burjuva yozlukları resmileştiren, ilerici erdemler olarak gösteren anlayış soysuzlaşmanın tipik özellikleridir. "Devrimci hayat tarzı" vb. laflarla piyasaya sürülen sözde "yeni" alternatifler her tür devrimci değeri aşağılayan burjuva yozluklardan başka birşey değildir.

Burjuva soysuzluğu, miskin ruh hali, yılgınlık, teslimiyetle kol kola sürdürülen bu kampanyalar neticede revizyonist karagahı "Eşekler Örgütü" oluşturmaya götürdü. Bir de pişkin bir iki yüzüllükle "Eşek"in ne denli "derin bir sosyal, siyasal içerik taşıdığını" ispatlamaya çalışıyorlar.

"Eşek dernekleri" ve "eşek dergileriyle" sürdürülen bu aptal eşekleşme hareketi, Dev-Yol'un tabanındaki dürüst, samimi devrimcilerle alay etmek değil de nedir? Pili bitmiş bu biçareler "Eşek bir espri değildir" sözleriyle, bunun kendi karakterini ifdae eden siyasal ve sosyal bir nitelik olduğunu açıkca belirtmektedirler.

Devrimci, demokrat, yurtseverler; Baş eşşekleri yalnız başına bırakmalıdırlar. Onların yolu batağın yoludur...

Türkiye proletaryasının ölümsüz önderi **İbrahim Kaypakkaya** yoldaş; oportünizmin kaçınılmaz sonu olan böyle bataklara işaret etmişti. PDA ile polemiklerinde söylediği şu sözler öğreticidir:

"Beş yaşındaki bir çocuk normal gelişme seyri içinde, on beş yaşında bir genç haline gelir. Bu son derece tabi bir şeydir. Ama beş yaşındaki bir eşek, hiçbir zaman ve hiç bir yerde onbeş yaşındaki bi genç haline gelmez. Bunun gibi, revizyonizm **büyüyerek** *"Marksizm-Leninizm" haline gelmez....*

"Marksizm-Leninizm, revizyonizme karşı mücadele edilerek gelişir. Anlıyormusunuz? Yani siz "eşekliği" reddetmedikçe, "eşeklik"le mücadele etmedikçe, ne kadar büyürseniz büyüyün 'adam' olamazsınız. Sadece daha yaşlı bir 'eşek' olursunuz, o kadar" (İK, Bütün Yazılar, sf: 436-4437)

Evet, oportünizm ve revizyonizm terkedilmeden ML olunmaz. O yolda yürüdükçe olunacak tek şey, daha yaşlı, kaşarlanmış oportünist olmaktır. Resmen eşek hareketi başlatanların ML'e saldırıları, sadece yukarıda kısaca işaret edilen konularda noktalanmıyor. Her kesitte benzer anlayışlar kendi mantığı içinde sistemleşerek sürüyor.

Sivil toplum tartışmalarıyla öne sürülen alternatiflerde neleri görüyoruz? Revizyonist İtalya Komünist Partisi'nin kaşarlanmış Lideri Berlinquer'in başını çektiği Euro-Komünist akımın bayrağının Türkiye'de de baş eşekler tarafından dalgalandırılmak istenmesini... Yani burjuvaziye kuyruk olma, devrimden vazgeçme, düzene uyduluk ve reformlarla sözüm ona onu onarma, demokratikleşme vb. vb.

Bu Dev-Yol'un ünlü "asker-sivil çatışması" teorilerinde görülüyor. Sözkonusu akımın izdaşlarının Avrupa sosyaldemokrasisi önünde kölece boyun eğişlerinin, onun yedeğine soyunmalarının, Avrupa'da Türk lobisi oluşturma faaliyetine soyunmalarının, devrimden vazgeçmelerinin temelinde bu iğrenç revizyonizm yatmaktadır.

Türkiye'de DYP, SODEP vb. burjuva-feodal partilerle ortak demokrasi mücadelesi verilmesi için girişilen çabaların "döneme uygun müdahele" adına burjuva muhalefet önünde secde edişin, toplumu demokratikleştirme adına sürdürülen faaliyetin zemininde aynı revizyonist bulunmaktadır.

Kısacası baylarımız "büyük siyasetler" yapmaya soyunuyorlar. Burjuva parlamentoculuğu oyununa adım atmaya çalışıyorlar. "Demokratik Hükümetler" oluşturma alternatifine kuyruk oluyorlar. Dahası, Demokratik Ortam beklentileri içindeki kendi şapşallıklarıyla yığınları aldatmaya çalışıyorlar.

Bununla da kalmayan bu baylar; tarihi yeniden araştırıyor. Bugünkü alternatiflerine dayanak yapmak üzere "geçmiş demokratik nüveleri" belirleme uğraşı veriyorlar. Sonuç itibarıyla da karakterlerine uygun bir tarih değerlendirmesinde konaklıyorlar. Öyle ki, gerici Osmanlı imparatorluğunun feodal örgütlenmesini şura veya burasından demokratik olarak göstererek, gerici bir pozisyon sergiliyorlar. Bunu da toplumun sözkonusu örgütlenme içinde (mahalle vb.) nasıl uyum ve kollektiflik içinde olduğu gerekçeleriyle ispatlamaya çalışıyorlar. Feodalizme ve onun üzerinde şekillenen çeşitli örgütlenmelere ilericilik, demokratiklik atfedecek kadar aptallaşmış bu kafa yapılarının eşek dernekleri oluşturmaya gittiklerini anlamak böylelikle zor bir şey değildir.

Aynı kafa sosyalizm konusunda da "reel sosyalizm" anlayışlarıyla burjuva demokrasisi bayraktarlığı yapıyor. Başta da söylediğimiz gibi bunlar hiçbir zaman devlet, devrim, sosyalizm, parti vb. konularda ML düşüncelere sahip değildirler. Her alanda ML sahasında olmayan bu güçler, çeşitli gelişmeler karşısında hayrete düştüler. (Geriye dönüşler, UKH tarihindeki gelişmeler vs.) Gelişmeleri doğru bir tarzda çözemedikleri

için, yeni arayışlara girdiler, ve bugün sözkonusu noktada konakladılar. Bütün oportunizmi bu kara sonuç bekliyor.

Mevcut durumda oportünizmin, revizyonizmin aldığı biçim ve ML'e açıktan saldırı pozisyonu içinden geçilen yenilgi dönemiyle de yakinen ilişkilidir. Gerek uluslararası gerekse de, ulusal planda esas tehlike halindeki sağcılaşma bugün içinden geçtiğimiz ortamda daha da tehlikeli boyutlar sergiliyor. Bunun için esas görev sağcılığın üzerine yürümektir. Şüphesiz bu sol sapmaların olmadığı, bunlara karşı mücadelenin gereksizliliği demek değildir. Aksine, bir madalyonun iki yüzünü oluşturan bu sapmalar, birbirini beslemekte biri diğerne rahatlıkla dönüşmektedir. Burada özellikle vurgulamak istediğimiz şey, depara kalkan sağcılık illetinin dönemle de olan ilişkisini görmek ve okun sivri ucunu ona yöneltmektir.

Türkiye'de sağcılık sadece Dev-Yol'u pençesine almamıştır. Bütün oportunizm sağcılığın kıskacında iyiden iyiye şekillenmektedir. Bunlardan HK'nın çizdiği yılan eğrisi de olumsuz dersleriyle öğreticidir. Geçmiş "barikat savaşları, genel silahlı halk ayaklanması" çağrıları ve seferberlik ilanları, yerni burjuva demokratik hakların savunulmasının temel görev olduğu çağrılarına bıraktı. "Yasaklar zincirinin kırılmasını baş görev" ilan eden Halkın Kurtuluşu, burjuva düzenin onarılması görevinin resmi savunucularından biridir. TDKP, yayınladığı MK raporunda bu düşünceyi açıkça ortaya koymakta ve burjuva güçlerden, demokrasi mücadelesi için ittifağı savunmaktadır. Ancak bugün örgütlerinin illegal olması ve bunun getireceği bazı rizikolardan ötürü (teknik sebepler) bu ittifağa halen hazır olmadıklarını belirtmektedirler. Kısacası, siyasi olarak burjuva muhalefetle birlikte yürümeyi doğru görmektedirler. Zaten önemli olan nokta da bu sağcı revizyonist yaklaşımdır. İttifağın bizzat gerçekleştirilip gerçekleştirilmemesi ikinci derecede bir meseledir. Böylelikle, TDKP'ninde burjuva muhalefet karşısında diz çöktüğü devrim değil, reformlar yolunu temel aldığı gerçeği görülmektedir.

1984 Kasım-TDKP MK raporunda; "faşizmin yıkılmasının illada devrim mücadelesi olmadığını, devrim olmadan da demokrasinin sağlanabileceği" belirtilmektedir. Bunun için de "demokrasi için mücadelede DSP gibi akımlara karşı sekter davranılmaması" istenmektedir. Demokrasi mücadelesinin düzen çerçevesinde halledilebilecekleri düşüncesinde olan TDKP, SODEP, DSP karşısında diz çökmektedir. "TKP"nin başı çektiği sosyal-faşist güruhun pozisyonuna düşmektedir. TDKP'nin taktiği PDA'nın "milli birlik hükümeti" sosyal-faşistlerinin "demokratik hükümet" alternatifleriyle aynıdır.

Bu pozisyon TDKP için yeni değildir. Faşist generaller çetesinin iş başına gelmesiyle birlikte, CHP'ye yaptıkları ittifak çağrıları, yalvarışları; kamuoyunun izlediği gerçeklerdir. Cunta öncesi dönemde CHP'yi reformist takdim eden bu çizginin, yasaklar zincirinin kırılmasının temel görev olarak görüldüğü bir ortamda, onun önünde diz çökmemesi için hiçbir neden yok. Herşey kendi mantığı içinde doğal gelişimini izliyor. "Tekeller üzerinde kontrol mekanizması oluşturma emekçi yığınlar lehine radikalleştirme" (barışçıl yoldan) çağrısı yapmış TDKP'nin bugünde bahsi geçen alternatifler temelinde hareket etmesinde yadsınacak hiçbir şey yoktur. Kürt ulusal sorununun çözümünü düzen sınırları içinde gerçekleştirilecek bir referandum yoluyla çözmeyi geçmişte programlarına koyacak kadar aptalca iyimserlik içinde olanların bugün geldikleri noktalardan şaşılacak hiçbirşey yoktur.

TDKP'nin kardeş örgütü, AEP cephesinin önemli gücü Kolombiya'daki gurubun düzene karşı mücadele de, silahları bırakma çağrısı yapanların, karşı-devrimci Kolombiya devletiyle sorunları çözmek için barış masasına oturanların, yani düzen aleyhtarı devrimci mücadeleyi düzene peşkeş çekenlerin mantığını bilenler için TDKP'nin vardığı nokta hiçte meçhul değildir.

Baba partileri AEP'nin; Arnavutluk'ta: "Biz İskender'lerin, M.Kemal Atatürk'ün devrimci direniş ruhundan öğreniyor, onların yolunda yürüyoruz" vs... biçimli sloganlar temelinde düzenlediği Kemalizme övgü kampanyalarını bilenler için TDKP'nin düzene karşı gevşekliği meçhul değildir.

Ve yine AEP'nin; cuntaya karşı tek laf etmediği, aksine çeşitli yönlerden destek içinde olduğu açık gerçeklerdir. Gerek Türkiye'de, gerek Suriye, Irak, İran'daki Kürt ulusunu "emperyalizmin oyuncağı" olmakla mahkum eden, onların ulusal sorunlarına gözlerini kapayan milli istemlerini karşı-devrimcilik olarak karalayan AEP'nin sosyal-şövenizmine karşı tek laf edemeyen TDKP'nin neden burjuva demokratik sınırları aşamadığını görmek zor değildir.

TDKP'nin devrim, sosyalizm, genel ayaklanma, Kemalizm, Türk devletinin niteliği, sınıfların tahlili, mevzilenmesi, Cephe, kısacası, ulusal ve uluslararası programı, sosyal pratiği duvarına çarparak iflas etmiştir. Bu çizgi ile bataktan kurtuluş mümkün değildir.

Sağcılığın, teslimiyetin bayrağını taşıyan akımlardan biri de YDH'dir... "Parti inşasının I. aşaması" adına, sınıf mücadelesine sırt dönen, devrimci demokratik mücadeleyi, loş odalarında revizyonizm, reformizm eleştirileriyle "topa tutan" bu mülteci akımın sağcılığı gayet açıktır. Marksist teoriyi yeniden keşfetme uğraşında olan bu baylarımız, şimdilik sınıf mücadelesinin pratiğinden tamamıyla kopuk olarak ilkin öğrenme, platformlarını sağlam bir zemine oturtma, I. aşamayı tamamlayarak "mükemmel" bir komünist partisi oluşturma işiyle uğraşıyorlar. Bunun içindir ki, yığınların mücadelesi, cezaevlerinde devrimci, demokrat, komünistlerin mücadelesi onları ilgilendirmiyor. Şimdilik bu mücadeleyi tatil etmiş, kendi küçük bakkalları üzerinde dikkatlerini yoğunlaştırmışlardır. Bundan daha korkunç bir reformizmin ve sağcılık tasavvur edilemez.

Pratikten kopuk bir öğrenme, teorik eğitim, ML'lerin değil, burjuva entellektüellerin, idealistlerin metodudur. Bu yolla zerrece birşey öğrenilemez. Bu gerçeği yıllardır kapalı odalarda sözüm ona eğitim yapan küçük-burjuva bayların kitleler içine çıktıklarında en geri kesim karşısında dahi tökezlemelerinden açıkça görebiliriz. Devrimci kitlelerle, sınıf mücadelesinin pratiğiyle yüz yüze geldiklerinde, Cin'e çarpılmışlar gibi yeniden odaların yolunu tutan bayların zavallılığı ortadadır. Teori pratik içindir. Teori ile pratiğin birliği ML'in A.B.C'sidir. Pratiğe hizmet etmeyen, onun sorunlarının çözümünün aracı olmayan bir teorik eğitim ML siyasi çalışma değildir. YDH metoduyla binlerce yılda geçse, sağlam birşeyler öğrenilemez. Pratikten kopuk olarak ML bilinçle donanmak, mümkün değildir. Yığınlar kendi deneyim ve tecrübelerinin dışında, somut sorunları genel siyasal teşhirler yoluyla ortaya koyma, gerçekleri açıklama mücadelesinin ötesinde, ML bilinçle eğitilemezler. KP'nin inşası soyut bir olgu değildir. O sınıf mücadelesinin pratiği içinde, her dönemin özgül koşullarıyla şekillenen pratik, örgütsel mücadeleler yoluyla ve sağlam bir siyasi perspektifin ışığında inşa edilir. İnşa mücadelesi, parti olduğu müddetçe süren bir görevdir. Parti; sınıf mücadelesini komünizm hedefi doğrultusunda sürdürmenin bir aletidir. O; bir amaç değil araçtır. Sınıf mücadelesi için gerekli olan bu mekanizma, onun pratiğinin dışında, ondan soyut olarak birkaç entellektüelin kafasındaki plan çerçevesinde teşekkül ettirilemez. Ettirilse de, böyle bir mekanizma devrimin aleti olamaz. Onun görevlerinin üstesinden gelemez. YDH'nin oluşturmaya çalıştığı bakkal, sınıf mücadelesi için değil, kendisi için bir mekanizmadır. Öyle ya! Yığınlar üzerinde süren korkunç zulme, baskıya, sömürüye tek ses çıkarmayan, zulme, sömürüye karşı şu veya bu yönlü gelişen hareketleri görmeyen ve bu konuda hiçbir yükümlülük hissetmeyen, toplumdaki sınıf mücadelesine ilişkin herhangi bir tutum içinde olmayan, herşeye "ben KP inşasının I. aşamasındayım" sözleriyle kulak tıkayan bir anlayışın oluşturacağı yapı, olsa olsa kendi varlığı için kurulmuş bir dükkan olabilir.

YDH sınıf bilinçli sıradan bir işçinin, çok çok gerisindedir. Toplumun çeşitli katmanları arasında cereyan eden olaylara ilgisizliğin, sadece işçi sınıfına değil, emekçi yığınların hangi kesimini etkiliyor olursa olsun, süren zulüm ve sömürüye duyarsızlığın "beni benden başka hiçbir şey ilgilendirmez" anla-

yışında olanların reformizminden, teslimiyetçiliğinden daha berbat olanı yoktur.

Sadece bir kesitine genel olarak işaret ettiğimiz YDH'nin teslimiyetçi, revizyonist-troçkist kırması çizgisi de pratik içinde kaçınılmaz iflasını ilan etmiştir. Bugün onun yoluna giren DHB'nin MK kanadınında rezaleti ortadadır. *"Biz ideolojik bir akımız, politik hareket değiliz, görevimiz ilkin oturup ideoloik hattımızı belirleme, sonra pratiğe gitmedir..."* biçimli görüşlerle sınıf mücadelesine sırt dönmenin teorileri meşrulaştırılmaya çalışılıyor.

Bir dönemler, keskin çığırtkanlıklarla, kendisini "TKP"den sözde ayırmaya çalışan Yörükoğlu kumandasındaki İşçinin Sesi gurubu, bugün "TKP"nin de gerisinde bir pozisyon sergiliyor. 1982 anayasasının faşist nitelikli olmadığı, bu anayasanın faşist bir devlet örgütlenmesine izin vermediği, veya faşizmle bağdaşmadığı türkülerini yükseltiyor. İşçinin Sesi 82 anayasasıyla birlikte, faşizmin çözüldüğünü ve giderek devletin niteliğinin faşist olmaktan çıktığını vurgulayarak, dönemi "ara bir dönem" olarak belirlemektedir. Ara dönem ilan ettiği bu dönemin, devlet yapısını, burjuva demokrasisi olarak görmekte ve temel görevin burjuva demokrasisinin sınırlarının genişletilmesi olduğunu söylemektedir.

Başını "TKP"nin çektiği TİP, TSİP, TKSP vb. gibi sosyal-faşistlerden oluşan karşı-devrimci bir karargahta, geçmişte foyaları, niteliği onlarca kez ortaya çıkarılmış karşı-devrimci alternatiflerle, siyasal arenada boy göstermeye çalışıyorlar.

Sosyal-faşist çetenin güçbirliğini ifade eden "Sol Birlik", "Generallere karşı demokratik hükümet"! alternatifi öne sürdüler. Çeşitli milliyetlerden Türkiye halkı, ipliği geçmişten pazara çıkarılmış bu tür alternatiflerin yabancısı değildir. Geçmişte MC iktidarına karşı sosyal-faşistlerin öne sürdüğü UDC (Ulusal Demokratik Cephe) alternatifi ne idiyse, bugün söyledikleri odur...

Halkımıza, faşist diktatörlüğün bugünkü biçimi yerine, bir başka biçimlisini öneren bu karşı-devrimcilerin çabaları mutlaka boşa çıkarılacaktır.

Faşist cuntanın devrimci, demokrat ve komünistlere yönelik saldırılarını "maceracılığa, Maoculuğa indirilen darbe" olarak destekleyen ve alkışlayan bu çetenin yaptıklarını halkımız çok iyi biliyor. Onların cunta ile çelişkilerinin temelinde menfaat çatışması vardır. Devrim diye bir sorunu olmayan, tek amacı Rusya güdümünde sosyal-faşist bir diktatörlük gerçekleştirmek olan sosyal-faşistlerin emelleri kursağında kalacaktır.

Keskin mücadele ve direniş çığırtkanlığıyla, teslimiyete doğru yöneleşini sağcılaşmasını maskelemeye çalışan akımlardan biri de PKK'dır. Bunu; ortadoğu'da gerici devletlerle sürdürülen flörtte, onlara dayanmada, RSE'nin yörüngesindeki süratli ilerleyişten vb. açık olarak görmekteyiz. Halkın gücüne güvensizliğin, ideolojik yozlaşmanın ürünü olan bu gidişatın tek adı teslimiyetin yoluna girmek ve sağcılık illetinin girdabında debelenmektir.

Bütün bunlar oportünist, revizyonist çizginin sonuçlarıdır. İdeolojik, siyasi, pratik, örgütsel sağlamlığın DHD, sosyalizm ve komünizm kavgasını kararlıca sürdürme hedefe ulaşmanın tek yolu: Marks, Engels, Lenin, Stalin ve Mao Zedung yoldaşların ve onların şaşmaz takipçisi TKP/ML'in gösterdiği ışıklı yoldan yürümektir.

TKP/ML HALKIMIZIN KURTULUŞ MÜCADELESİNİN YOLUNU KIZIL MEŞALE GİBİ AYDINLATIYOR!

Türkiye devrimci hareketinin pratiği, Türkiye proletaryasının öncü örgütü Partimiz TKP/ML'in asgari ve azami çizgisini doğrulamıştır. Bu çizgi nedir ve nasıl doğrulanmıştır?

TKP/ML; Türkiye'de faşizmin komprador burjuvazi ve toprak ağalarının iktidar biçimi olduğunu, bunun ülkemizin ekonomik, sosyal, kültürel ve tarihsel koşullarının zorunlu bir sonucu olduğunu, doğru olarak belirledi. Komprador burjuvazi ve toprak ağalarının diktatörlüğü olan faşist diktatörlüğün Türkiye Cumhuriyeti tarihinde şu veya bu biçimli sürekli devam edegeldiğini ve bunun yıkılmasının bir devrim sorunu olduğu gerçeğini vurguladı. Ülkemizde anti-faşist mücadele ile anti-emperyalist, anti-feodal mücadelenin muhtevasının bir ve aynı olduğuna işaret etti.

Bu fikirler bugünde her türlü oportünizmin panzehiridir. Faşizme karşı mücadeleyi iktidar mücadelesi (devrim) olarak görmeyen onu düzen çerçevesinde bir mesele olarak ele alan oportünizm, rezilce pozisyonlara iten bu gerçeğin kavranmamasıdır. Çünkü onlar, faşizmi ülkemizde hakim sınıfların devletinin doğal bir biçimi olduğunu kavrıyamıyorlar. Bundan hareketle hakim sınıfların bazı kesimlerini faşist karakterli olarak değerlendirmiyorlar. Doğası icabı faşist olarak gördükleri kesime karşı, faşizmin yıkılması için diğer hakim sınıf klikleriyle birlikte, demokrasi mücadelesi yürütme noktasında konaklıyorlar. Demek ki, geçmişte faşizmi salt MHP şahsında somutlaştıran ve diğer hakim sınıflar karşısında ehveni şer tutumuna götüren onlara karşı iyimserliğe düşüren ve bugünde burjuva muhalefet önünde diz çöküşü doğuran temel neden, kısaca vurguladığımız oportünist, revizyonist yaklaşımların tezahürüdür.

İlkin "demokrasi için anti-faşist mücadele", "ikinci basamak olarak devrim mücadelesi" diyen anlayışlar, bu temel üzerinde şekillendi. Sosyal-faşistlerin alternatifleri "UDC, Demokratik Hükümet" çığırtkanlıklarının nedenide budur.

MC, faşist generaller 12 Mart'lar gibi faşist diktatörlüğün şu veya bu biçimlerini faşizm olarak görüp, özü aynı olan, fakat şekli ayrı biçimleri önünde eğilen anlayışların zırvalıkları işaret ettiğimiz revizyonist, oportunist zeminin sonucudur. Bugün oportunist cephenin türkülerinin geçmişte ipliği pazara çıkarılmış, pespaye silahların berbat gürültüleri olduğunu bir kez daha vurguluyoruz.

Ülkemizin ekonomik, sosyal, siyasal yapısının (benzer ülkelerde dahil), kendine özgü koşullarının bir sonucu olan devrimin dengesiz gelişeceği ve şehirlerin kırlardan kuşatılması olan halk savaşı stratejisinin devrimi zafere ulaştırmanı tek yolu olduğu gerçeğini, sosyal pratik her zaman olduğu gibi bugünde berrak olarak ispatladı. Ve yine "kırların temel, şehirlerin tali" öneme sahip olduğu gerçeğide öyle.. Bütün bunlar, iradi, dayatmacı tesbitler değil, ülkemiz objektifitesinin gerçekleridir.

Keskin "barikat savaşları, genel silahlı halk ayaklanması" çağrılarıyla örtülmek istenen koyu sağcılığın pratikteki iflası ortadadır. Her zamanki gibi, bugünde hakim sınıfların askeri stratejilerini kırdan gelişecek bir halk savaşı stratejisine göre yeniden pekiştirdiklerini, tedbirlerinin bu yönlü yoğunlaştırdıkarını görmemek mümkün değildir. Doğuyu kalkındırmak için özel teşvikler, kırlarda önemli stratejik sahaların boşaltılması girişimleri, yasak bölge ilanları, bu alanlarda hızlandırılan yerli sivil faşist milis örgütlenmesi çabaları, ordunun önemli gücünün bu alanlara kaydırılması, karakolların tahkim edilmesi ve yoğun olarak yenilerinin oluşturulması vs. Bu gerçeğin sadece bazı sonuçlarıdır...

Ufak bir kıvılcım karşısında (kırlardaki), hakim sınıfların gösterdiği aşırı panik, başbakanlarında genel kurmaylarına kadar bu alanlara seferberlik ilanları vb. yine aynı gerçeğin sonucudurlar. Şehir gerillacılığı temelinde bir askeri strateji savunanlarda dahil, tüm küçük-burjuva devrimcilerinin esas olarak bugün kırlara yönelmesi gerçeğide, gerçeğin bir başka delaletidir.

Emperyalizme bağımlı yarı-feodal, yarı-sömürge ülkemizde kapitalizmin nispeten zayıf oluşu, feodalizmin mevcudiyeti, toprak sorunun hallolmamış olması, ulusal sorunun çözümlenmemiş bulunması, şehirlerin emperyalizm ve uşakları tarafından daha kolay kontrol altına alınabilmesi gerçeği, kısacası, birçok nedenden ötürü, çelişkilerin geri kırlık alanlarda daha da derin ve yoğun bir vaziyet arzetmesinin genel yapı içerisinde oluşturduğu dengesizlik vs... Neden şehirlerin kırlardan kuşatılması gerektiği stratejisine yeterince cevap vermektedir.

Bizzat sosyal, siyasal ve ekonomik yapının bir sonucu olarak ülkemizde devrimin gücü, kırlarda daha da elverişli birkonum arzetmektedir. Devrimimi-

Devamı sf: 10'da

HALKIMIZIN TEK KURTULUŞ YOLU HALK SAVAŞI YOLUDUR!

Türkiye devriminin temel sorunlarına ML çözümler getiren önderilik **İbrahim Kaypakkaya** yoldaşın diğer fikirleri gibi, Halk Savaşı siyasetide hayatın canlı pratiği içinde ispatlandı.

Genel olarak dünya devrim tarihinin, özel olarakta Çin devriminin deneylerinden doğru dersler çıkaran **İbrahim Kaypakkaya** ve Partimiz; Mao Zedung yoldaşın Halk Savaşı teorisinide doğru özümledi. Mao Zedung yoldaşın Halk Savaşı teorisinide Halk Savaşı teorisinin basit bir askeri strateji, teknik bir sorun olmadığını, aksine yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerin ekonomik, sosyal, siyasal yapısının özgül koşullarında kendine has iç çelişkilerinde devrimci savaşın aldığı özel biçim olduğunu net olarak belirledi. Bu stratejinin özel yasalarını ortaya koydu.

Mao Zedung yoldaşın diğer birçok canalıcı katkılarının yanı sıra, bu konuda da ML hazinesine yaptığı katkıdan öğrenen **İbrahim** yoldaş, ülkemiz devriminin yolunda Halk Savaşı yolu olduğunu derin bir kavrayışla ortaya koydu. Belirlediği siyasi çizgi temelinde sağlam bir pratik sergiledi.

İbrahim yoldaş; Türkiye devrimci hareketinde bu konuda da önemli bir etkinliğe sahip oportünizm, revizyonizm, fokoculuk, darbeciliğe karşı tutarlı bir mücadele yürüttü. Özellikle 1970'li yıllarda daha da sistemli bir hal alarak yükselen bu mücadele; "Halk Savaşı" çığırtkanlığıyla sağcı, revizyonist karakterini gizlemeye çalışan PDA'nın kirli gömleklerini bir bir açığa çıkardı.

15-16 Haziran büyük işçi direnişinden çıkarılan canalıcı derslerle ML bakış açısını pekiştiren **İbrahim** yoldaş; şehirlerde toplu ayaklanmalar yoluyla iktidar almayı düşleyenlerin, barışçıl yollarla iktidar olma çabasında olanların, Türk ordusundan kurtarıcılık bekleyen askeri darbelere bel bağlaylanların, vb. ham hayallerini ortaya serdi.

Devrimin şiddete dayanacağı gerçeğini bir kez daha canlı olarak çarpıcı şekilde gösterdi. Burjuva devlet, ordu teorilerinin iflasını pratik derslerle daha net ortaya koydu.

Devrimde kitlelerin rolünü anlamayan komplocu, fokocu, küçük-burjuva maceracılığının çıkmazını ve bunun nasıl umutsuzluğa, halka güvensizliğe giderek teslimiyete götüreceğini berrak olarak gösterdi.

Devrimin ilk başlarda şehirlerde başarılamayacağını, şehirlerde toplu ayaklanmalar düzenleyerek iktidar olmayı düşleyenlerin zırvalığını ortaya koydu. Şehirlerde zaman zaman ortaya çıkan ve çıkabilecek işçi ayaklanmalarının kırlık alanlara çekilmedikçe bastırılmaya mahkum olduğuna işaret etti.

Devrimci mücadeleyi her dönem olduğu gibi en zor şartlarda da devam ettirebilmenin ancak sağlam illegal bir zemin üzerinde inşa edilmiş ML bir programın hükmettiği Komünist Partisinin varlığıyla mümkün olabileceği gerçeğini bir kez daha belirledi vb...

İbrahim Yoldaş;

Ülkemiz objektif şartlarını bilimsel olarak tahlil ederek, DHD'ni zafere ulaştırmanın biricik yolunun Halk Savaşı stratejisi olduğunu belirleyerek, görüşlerini en özlü ifadesiyle 11 ilkede somutlaştırdı. Bugünde her türden oportünizme, revizyonizme karşı mücadelede canalıcı bir taşıyan bu önermeleri savunmak, hayatın her alanında uygulamak vazgeçilmez bir görevdir.

Bu tesbitler; Halk Savaşı yolunu ve bu yolda proletaryanın izlemesi gereken hattı aydınlatan, Halk Savaşı stratejisine sıkı sıkıya bağlı olan örgütlenme siyasetine (Parti, Ordu) yol göstermektedir. Aynı şekilde onun bu seyirde temel ve tali mücadele biçimlerine bunlar arasındaki ilişkiye, çalışma tarzına, temel ve tali çalışma alanlarına ve buralarda çalışmayı nasıl ve hangi perspektifle ele almak gerektiğine, Halk Savaşının çeşitli aşamalarında proletarya partisinin temel taktiğine, genel olarak ta ülkenin objektifliğinde silahlı mücadelenin canalıcı önemine ve onun her kesitte kazanacağı özel anlama vb. vb. yön vermektedir. Bu ilkeler nelerdir?

1)— Köylük bölgelerdeki faaliyet esas, şehirlerdeki faaliyet talidir.

2)— Silahlı mücadele esas, diğer mücadele biçimleri talidir.

3)— İllegal mücadele esas, diğer mücadele biçimleri talidir.

4)— Ülke çapında düşman bizden güçlü olduğu müddetçe stratejik savunma esastır.

5)— Stratejik savunda içinde taktik taarruzlar esas, taktik savunma talidir.

6)— Bu dönemde köylerde, silahlı mücadele içinde gerilla mücadelesi esas, diğermücadele biçimleri talidir.

7)— Şehirlerde (büyük şehirlerde) stratejik savunma döneminde, kuvvet biriktirmek ve fırsat kollamak esas, ayaklanmalar düzenlemek talidir.

8)— Örgütlenmede parti örgütlenmesi esas, diğer örgütlenme'er talidir.

9)— Diğer örgütlenmeler içinde silahlı mücadele örgütleri esastır.

10)— Kendi kuvvetlerimize dayanmak esas, müttefiklere dayanmak talidir.

11)— Ülkemizde silahlı mücadele şartları vardır.

İbrahim yoldaş; "Başkan Mao'nun Kızıl Siyasi İktidar Öğretisini Doğru Kavrayalım" adlı yazısında, bizim gibi ülkelerde neden Halk Savaşı stratejisi genel bir geçerliliğe sahiptir sorusuna berrak olarak cevap vererek, şöyle dedi.

"Bizim gibi yarı-feodal, yarı-sömürge ülkelerde devrimin kırlık bölgelerden şehirlere doğru gelişmesinin iki nedeni vardır. Birincisi; Demokratik Halk Devriminin "toprak devrimi" olması, ikincisi de, ülkemize hakim olan emperyalizmin onun uşaklığını yapan gericilerin (özellikle emperyalizmin) şehirleri ve ileri bölgeleri tamamen kontrolleri altına almış olmalarıdır. Emperyalizmin yarı-sömürgesi olmamız dolayısıyla ülkemiz üzerindeki boyunduruğu da devrimin geri kırlık alanlarında üsler kurarak oradan şehirlere doğru gelişmesini gerekli kılmaktadır." (İK, BY, sf: 31)

Yukarıdaki alıntıda da görüleceği gibi; şehirlerin kırlardan kuşatılmasının bizim gibi ülkelerin objektif koşullarının bir sonucu olduğunu nasıl kavramalıyız?

Birincisi; özü toprak devrimi olan DHD sürecinde bulunmamız ve bu devrimde proletarya önderliğinde temel güç olan köylülüğün canalıcı önemidir. Zira Halk Savaşının özünün bizim gibi ülkelerde köylü savaşı olması Halk Ordusunun gövdesini esas olarak köylülüğün teşkil etmesi gerçekleri bunun sonucudurlar. DHD'de köylülüğün rolü sadece feodalizmin kuvvetle mevcudiyetini sürdürmesiyle izah edilemez. Bu noktada emperyalizme bağımlılık vb. gibi etkenlerde çok önemli bir yer tutarlar. Emperyalizme karşı köklü bir yurtseverlik karakterine sahip olan köylülüğün bu özelliğide görülmelidir. Diğer yandan bizde ve bizim gibi ülkelerde, ulusal sorunun çözümlenmediği olgusu, kavranırsa ve sosyal özü bir köylü sorunu olan bu sorunda köylülüğün seferber edilmesinin hayati önemi görülebilir...

İkincisi; ülkemizin emperyalizme bağımlı olması, Halk Savaşı stratejisinin gerekliliğini önemli düzeyde etkilemektedir. Çünkü bu ülkelere hakim olan emperyalizm ve uşakları (özellikle de emperyalizm) şehirleri kontrol altına almış vaziyettedirler. Buna karşılık geri kırlık alanlar üzerindeki kontrolleri nisbeten daha zayıftır. yukarıda da genel olarak işaret ettiğimiz gibi, Halk Savaşı stratejisine götüren sebep **sadece** veya tek başına feodalizmin mevcudiyeti değildir. Bu sadece etkenlerden biridir. Aynı şekilde bu strateji sadece köylülerin nüfusun çoğunluğunu teşkil etmesiyle de izah edilemez. bütün bunların yanı sıra, ülkenin emperyalizmin yarı-sömürgesi, sömürgesi olması şartı da ciddi bir etkendir.

Bu konuda **İbrahim** yoldaşın;

"....Emperyalizmin fiili işgali altındaki bir ülkede milli devrim (o ülkedeki köylü nüfusuna ve feodalizmin mevcudiyetine bağlı olmaksızın) esas olarak kırlardan şehirlere doğru gelişir. Çünkü işgalci emperyalist kuvvetler, öncelikle ülkenin büyük şehirlerini, anayollarını, ana haberleşme hatlarını vb. ele geçirir. Fakat geniş kırlık alanları kontrol edemez..." (İK, BY, sf: 395) sözleri, bu noktayı izah etmektedir. Emperyalizme bağımlılık olgusunun temel etkenlerden biri olarak Halk Savaşı stratejisinin gerekliliğinde rol oynaması nedendir? Herşeyden evvel; emperyalizme bağımlı olan komprador kapitalizm milli sanayinin gelişmesini köstekler. Emperyalizm kendisine bağımlı bir ülkede her ne kadar iradesi dışında da olsa komprador kapitalizmin gelişmesine yol açmaktaysa da, esas ve bilinçli işlevi geri üretim tarzını ayakta tutmaktır. Bu onun hakimiyeti için elverişli bir zemin yaratır. Aksi görüş, emperyalizmin feodalizmi tasfiye edebileceği, feodalizme karşı mücadeleyi emperyalizmin ve uşaklarının işi olarak gören, tek tip devrim noktasında konaklayan troçkistler, menşeviklerin görüşüdür. Emperyalizm **İbrahim** yoldaşında belirttiği gibi feodalizmi; *"hiçbir zaman köylü usulü halledemez."*

Demek ki, emperyalizme bağımlılığın sonucu olarak, sanayi zayıftır, cılızdır. Bu onun emperyalizme bağımlı montajcı vb. özelliğinden gelir. Bu neye yol açmaktadır? İşçi sınıfının nispeten zayıflığına. Bu durum, devrimin güçlerini şehirlerde olumsuz yönde etkiler. Geniş bir köylü yığınının varlığına kaynaklık eder. Devrimin güçlerinin kırsal alanda daha da elverişli bir konumda olmasında etken olur vs...

Böyle ülkelerde karşı-devrimin en zayıf halkası kırsal alanlardır. Derimin güçleri köylük bölgelerde nisbeten daha güçlüdür. Feodalizmin varlığı, köylü kitlesinin nüfus olarak çoğunluğu, köylük alanlarda güçler dengesini, devrimin lehine etkilemede rol oynadığı gibi, diğer yönüyle de işçi sınıfının zayıf olmasına yol açmadaki rolüyle de şehirlerde kuvvet ilişkisini devrimin aleyhinde etkiler. Sorun bu iki yönüyle birlikte ele alınmalıdır. Aksi halde "köylü nüfusu azalıyor." Aren oportünisti misali, "feodalizmi teraziye vurma" anlayışlarıyla Halk Savaşı stratejisinin inkar edilmesine karşı tutarlı bir pozisyon alınamaz. Kısacası Halk Savaşı stratejisinin geçersizlik veya geçerliliğinde devrim ve karşı-devrim arasındaki güç dengesinin somut durumu temel önemde bir rol oynar.

Toparlarsak; ülkemizde devrimin dengesiz gelişiminin, iktidarın kırlardan şehirlere doğru parça parça alınmasının maddi zemini yarı-sömürge, yarı-feodal yapıdır. Bu iradi bir dayatma değil, ülkemiz objektifliğinin zorunlu sonucudur. Bizde ve bizim gibi ülkelerde, ekonomik ve siyasi yapının gelişmesi dengesizdir. Mao Zedung yoldaşın deyimiyle; *"zayıf bir kapitalist ekonomi, kendisinden üstün bir yarı-feodal ekonomi ile yan yanadır; bir kaç modern sanayi ve ticaret şehri, genç ve hareketsiz bir kırsal bölge ile bir aradadır; bir kaç milyon sanayi işçisi, eski sistem altında alın teri döken birkaç yüz milyon köylü. ve zanaatkarıyla yan yanadır...."* (MZ, Askeri Yazılar, sf: 120)

Mao Zedung'un bahsettiği dengesizliğin, bizde de olduğunu, ancak pişkin bir revizyonist inkar edebilir. Politik gelişmede de dengesizlik vardır. Bunu görürsek, savaşın neden uzatmalı bir karakter aldığı ve dengesiz gelişeceğini anlayabiliriz. **İbrahim** yoldaş; Başkan Mao'nun "Kızıl Siyasi İktidarlar" öğretisini doğru olarak özümsedi. Ve ülkemizde Halk Savaşının, kırlardan şehirlere doğru iktidarın parça parça alınmasının ifadesi olan geri kırlık alanlara dayanarak, buralarda Kızıl Siyasi İktidarlar yaratarak ve giderek genişletip şehirleri kuşatarak gelişeceğini doğru olarak belirledi. Kızıl Siyasi İktidarların kurulması ve yaşatılması için şu şartların varolması gerektiğine işaret etti:

1)— Sağlam bir kitle temeli.
2)— Sağlam bir parti örgütü.
3)— Oldukça güçlü bir kızıl ordu.
4)— Askeri harekata elverişli arazi.
5)— Beslenme için yeterli ekonomik kaynaklar.

Bu şartlardan bazıları objektif, bazıları subjektiftir. Bunlardan parti, ordu subjektif ögelerdir ve sınıf mücadelesinin canlı pratiği içinde, özel olarak da silahlı mücadele içinde kurulup, inşa edilir veya pekiştirilirler. Ülkemizde ağalığın, tefeciliğin, faizciliğin güçlü olduğu ve doğası icabı çelişkilerin çok daha yoğunlaştığı, geçmişte önemli silahlı kitle hareketlerine (Dersim, Ağrı, vb'deki milli hareketler gibi) karşı-devrimin katliamlarına sahne olmuş, yukardaki objektif koşulların mevcut olduğu geri kırlık alanlar, KSİ için üst bölgeleridir. Bu bölgeler esas alınmalı ve silahlı mücadele içinde diğer subjektif ögelerin daha elverişli konuma yükseltilmesi için çalışılmalıdır.

İbrahim Kaypakkaya yoldaş; silahlı mücadeleye yaklaşım konusunda da her türden sağ ve sol oportünist düşüncelerle, fokoculuk ve teslimiyetci, pasifist anti-ML çizgilerle araya kalın bir çizgi çekti. Her konudaki gibi bu konuda da bizlere güçlü ML silahlar devretti. Her alandaki fikirleri gibi, onun bu konudaki ML fikirlerini hayatın her kesiminde savunmak, pratiğe uygulamak, onun diyalektik materyalist mantığını izleyerek geliştirip, derinleştirmekle onu layıkıyla anabilir ve savunabiliriz.

Birincisi: Mücadele biçimleri insan iradesinden bağımsız, objektif olgudur. ML'ler onu icat etmez, subjektif isteklerine göre ele almaz, mücadele biçimlerini kabul ederler. Onları görür, yön verip genelleştirir, örgütleyerek bilinçli kılarlar. Onları mutlak değişmez olgular olarak değil, hareketin gelişim seyri içinde meydana gelebilecek köklü değişikliklerle birlikte değişen, yerini diğer biçimlere bırakan olgular olarak kavrarlar. Kendilerini mutlak şekilde hiçbir biçimle sınırlamazlar. Kısacası yoldaş **İbrahim**'inde PDA revizyonizmine karşı polemiklerde belirttiği gibi, *"ML'ler ne ebedi olarak, ne de geçici olarak hiçbir mücadele biçimini reddetmezler."* (İK, BY, sf: 367)

Mücadele biçimleri somut ve tali koşullardan soyut ele alınamazlar. Diyalektik materyalist görüş açısına göre; *"Ekonomik evrimin değişik anlarında, politik durumundaki, ulusal kültürdeki, çeşitli koşullara bağlı olarak* **farklı mücadele biçimleri birinci plana geçer, başlıca biçimler halini alır, ayrıca ikinci derecedeki yöntemlerle, değişik hareketin vardığı noktadaki somut koşulları ayrıntılarıyla incelemeden, belirli bir mücadele biçimini kabul etmek,** *sorun çıktığında evet ya da hayır diye cevap vermeye çalışmak, Marksizm alanını tamamen terketmektir."* (Lenin, Partizan Savaşı, sf: 78-79)

İbrahim yoldaş, mücadele biçimleri konusunda, bu ML düşüncelere sıkı sıkıya bağlıydı. Bunun ürünüdür ki, ülkemizin ekonomik, siyasi, kültürel, sosyal tarihsel vs. yapısının çok yönlü ayrıntılı tahlilini yaptı. Objektif yapının bilimsel analizinin ürünü olarak, temel ve tali mücadele biçimini, (DHD boyunca stratejik anlamda) ortaya koydu. Ve ülkemizin ekonomik siyasi yapısının sonucu olarak silahlı mücadelenin tüm DHD süreci boyunca, temel mücadele biçimi olduğunu, diğer bütün biçimlerinin tali ve bunun hizmetinde ele alınması gerektiğini doğru olarak belirledi. Bu subjektif iradi bir tespit değil, ülkemizin objektif gerçekliğinin somut tahlili üzerine yükselen bir tespittir. Çünkü; ülkemiz emperyalizme bağımlı yarı-sömürge, yarı-feodal bir ülkedir. Bu yapı, siyasal üst yapı da dönem dönem şu veya bu şekil alsa da, sürekli bir faşist diktatörlüğe tekabül etmektedir. Ülkemizin genel yapısının bir sonucu olarak, sürekli mevcudiyetini sürdüren (bazen ağırlaşıp, bazen kısmen gerilese de) bir ekonomik politik buhran vardır. Bunun ürünü olarak, bazen alçalma, yükselme biçiminde değişiklikler gösterse de devamlı varlığı süre giden bir devrimci durum mevcuttur. Ülke yapısının doğal sonucu olarak, çelişkiler belli bir yoğunluk ve keskinlik gösterir. Güçlü düzen aleyhtarı bir potansiyeli bağrında taşır... vs... Bütün bunlar, ülkemizde silahlı mücadelenin neden temel mücadele biçimi olduğunu izah etmektedir.

Ayrıca yoldaşın mücadele biçimlerine yaklaşımda tek düze olmadığı, onun her somut durumda tespit ettiği mücadele biçimi, örneğin, gerilla mücadelesi, düzenli savaş veya stratejik savunma, stratejik saldırı ve bu dönemlere has güdülmesi gereken taktik ve bazı konularda da net olarak ortadadır.

İbrahim yoldaş; silahlı mücadeleyi siyasi mücadelenin bir biçimi ve en üst

şekli olarak doğru olarak ortaya koydu. Siyasetten kopuk bir savaşın, mücadele biçiminin düşünülemeyeceğini belirterek, silahlı mücadeleyi siyasetten koparan, PDA revizyonizmine ağır darbeler vurdu. Bu aynı zamanda mücadele biçimlerini her şey gören, tutarlılık ve tutarsızlığın ölçütünü sürdürülen mücadeleye hükmeden siyasette değil, onun şekliyle ele alan bakış açılarının panzehiridir. Sağ teslimiyetçi, kendiliğindencilik gibi "terörizme" tapan görüş açısı da, aynı şekilde kuyrukçuluktur, kendiliğindenciliktir. **İbrahim Kaypakkaya** yoldaşın şu sözleri öğreticidir: *"Salt askeri görüş açısı,* **savaşmak için savaşmak** *tutumuna sahip olanların görüş açısıdır. Biz devrimin siyasi görevlerini yerine getirmek için savaşmak istiyoruz. Kırlık bölgelerde parti önderliğinde halk ordusunu yaratmak, mahalli ve merkezi otoriteyi adım adım parçalayarak, halkın iktidarını gerçekleştirmek için, silahlı mücadeleyi savunuyoruz."* (İK, BY, sf: 362) *"Silahlı mücadele, siyasi mücadelenin tek biçimi değil, ama bir biçimidir."* (İK, BY, sf: 363)

Bütün bunlar, sağ oportünizmin, teslimiyetçi akımların, **İbrahim Kaypakkaya** yoldaşı "salt askeri bakış açısına sahip olmakla" damgalayan, O'nu, "sol oportünist, terörist" olarak gösteren, kara çalma ve iftiralarına da birer cevaptır. Silahlı mücadelenin ülkemiz gerçeğinde can alıcı önemine işaret eden **İbrahim Kaypakkaya** yoldaş, parti, ordu ve cephenin inşa edilmesinin temel yolunun ne olduğunu da sağlam bir bakış açısıyla ortaya koydu ve şöyle dedi:

"Bugün ülkemizde komünist devrimcilerin esas görevi, silahlı mücadele içinde, **halkın üç büyük silahını** *inşa etmektir. Subjektivizmden, revizyonizmden ve doğmatizmden arınmış, kitlelerle kaynaşmış, teori ile pratiği birleştiren, özeleştiri metodunu uygulayan, çelik disiplinli bir* **Komünist Partisi***; böyle bir partinin önderliğinde* **Halk Silahlı Kuvvetleri***; yine böyle bir parti önderliğinde* **Halkın Birleşik Cephesi***; işte düşmanı yenmede kullanacağımız halkın üç silahı bunlardır."* (İK, BY, sf: 444 —aç, İK)

İbrahim Kaypakkaya yoldaş, mücadele biçimleri ve esas mücadele biçimleri doğru tesbitine bağlı olarak, temel örgütlenmelerin hangi biçim ve yollarla inşa edileceği konusunda da doğru bir tespit yaparak, silahlı örgütlenmelerin esas örgütlenme olduğunu, parti örgütlenmesinden sonra kavranacak esas örgütlenmenin ordu örütlenmesi olduğunu bugün bu konudaki esas görevimizin kırsal kesimlerde seçilmiş bölgelerde gerilla örgütlenmesinin esas görev olduğunu doğru olarak tespit etmiştir. Yine bu örgütlenmelerin esasının kırsal kesimlerde inşa edilmesi gerektiğini açık olarak vurgulamış, diğer örgütlenmelerin silahlı mücadeleye hizmet temelinde ele alınması gerektiğini isabetli olarak belirtmiştir.

İbrahim Kaypakkaya'nın ve Partimiz TKP/ML'nin doğru bir biçimde savunduğu yukardaki tezler, Türkiye devrim pratiğinde ve 12 Eylül sonrası dönemde bir kez daha doğrulanmış, iktidarı toplu ayaklanma yoluyla almayı hayalleyen sağ oportünist görüşlere devrimi, bir avuç öncünün gerçekleştireceği hayalini yayan maceracı, fokocu akımlara, parti ve ordunun silahlı mücadele içinde inşa olacağı gerçeğini reddeden, önce teori yapalım, sonra önderlik yaparız diyen küçük-burjuva sağ teslimiyetçi revizyonist görüşlere bir kez daha ağır bir darbe indirmiş ve Partimizin savunduğu tezlerin doğruluğu bir kez daha pratik hayat tarafından ispatlanmıştır.

Partimizin Halk Savaşı siyaseti, bir zamanların 'öncülerin', şimdinin burjuva demokrasisi hayranı Dev-Yol gibi akımlara, bir zamanların genel ayaklanmacıları, şimdinin 'yasaklar zincirini kırmayı' temel görev olarak tespit eden HK revizyonistlerini, kitlelere güvenmeyen, Suriye, Libya, RSE'ye bel bağlayarak savaş yürütmeye çalışan PKK gibi teslimiyetçi, milliyetçi, sol oportünist reformist görüşleri de bir kez daha yerden yere vuran, vuracak olan güçlü bir siyasettir.

Partimiz kuruluşundan günümüze kadar, bu ML siyaseti savunmasına rağmen, bu siyaseti hayata uygulamada önemli başarılar elde etmesine rağmen, özellikle 12 Eylül öncesi ve sonrası dönemde, bu siyaseti hayata uygulamada yeterince başarılı olduğunu söyleyemeyiz. Bugün bu alandaki başarısızlıklarımızı aşmanın en önemli yollarından biri de, olumlu tecrübelerimizi geliştirmek, olumsuz deneylerimizi ve başarısızlıklarımızı tespit etmek ve doğru dersler çıkarıp, bu dersleri hayata uygulamaktır.

Bugün **İbrahim Kaypakkaya** ve Partimizin Halk Savaşı stratejisini doğru bir şekilde kavramak ve hayata uygulamak için, sağ ve sol anlayışlara karşı amansız bir mücadele verilmeli ve Marksist-Leninist siyasetimizin tutarlı bir şekilde hayata uygulanması en önemli görevlerimizden biridir.

Bugün halk savaşı yolunda ilerlememizin en önemli halkası, partimizin sınıf mücadelesindeki başarısızlıklarından doğru dersler çıkarmak, yaralarımızı sarmak, güçlerimizi itina ile korumak, doğru ders ve deneylerimize sahip çıkmak, bunları geliştirmek ve bunlara sahip çıkmaktır.

Bugün Halk Savaşı stratejimizi doğru kavramak ve partimizin her türlü imkanlarının **esasını** silahlı mücadeleye ve hazırlıklarına tabi kılmak, bu yolda bilinçli olarak seferber etmek ve yönlendirmektir.

Bugün Halk Savaşı stratejimizi doğru kavramak, kırsal kesimlerdeki faaliyeti sözde değil, gerçekte esas almak, en ileri kadrolarımızın esasını bu alana seferber etmek, gerilla savaşına hazırlanmak, parti ve ordu inşasını derinleştirmek, gerilla birimlerinin örgütlenmesini ve faaliyetlerini esas almak, milis örgütlenmesine gerekli önemi vermek, kadrolarımızı ideolojik, siyasi, örgütsel, askeri olarak eğitmek, silahlandırmaktır.

Bugün Halk Savaşı stratejimizi doğru kavramak, köylük alandaki çalışmada, gerilla guruplarının örgütlenmesini temel halka almak, buralardaki diğer tüm gurupların, hücrelerin örgütlenmesini silahlı mücadele hizmetinde ve onun ihtiyaçlarını karşılamaya tabi olan politika temelinde ele almak demektir. İşçileri ve köylüleri, ne idüğü belirsiz eğitim gurupları içinde örgütlemeye, hantal, kof, ne için oluşturulduğu belli olmayan zırva anlayışlara geçmişte olduğu gibi bugünde karşı çıkmak demektir. Köylüler arasında, Köy Parti Komiteleri örgütlemek, partili ve partisiz köylülerden oluşturulacak üretime dayalı silahlı mücadele müfrezeleri, köylü milisleri teşekkül ettirmek. Yine buralardaki Parti Komitelerine bağlı olarak özel görev hücreleri ve gurupları inşa etmektir. Profesyonel gerilla birlikleri oluşturmaktır.

Bugün Halk Savaşı stratejisini doğru kavramak, kadrolarını sınıf mücadelesinin canlı pratiğinde "engin bir tecrübe", "derin bir siyasi kavrayışa sahip" hale getirmek için "pratikle sıkı sıkıya bağlı canlı bir ideolojik siyasi eğitim" için azimle çalışmak demektir.

Bugün Halk Savaşı stratejimizi doğru kavramak, ihtilalci kitle çizgisini hayatın her alanında uygulamak, ekonomizmin kitleleri aşamalı tarzda bilinçlendirme teorisine olduğu gibi, onun bir başka türü olan, kitlelerin kendi deneyimleri üzerinde eğitilmesini anlamayan, sözüm ona keskinliklerle sol reformizmini gizleyen her türden kendiliğindenciliğe karşı mücadele etmektir. Kendiliğinden kitle hareketinin kuyruğuna takılmaya karşı çıkmak, veya seyirci pozisyonda kendiliğinden kitle hareketini beklemeyi reddetmek demektir.

Bugün Halk Savaşı stratejimizi kavramak, Partimizin kitle bağlarını genişletmek, buna uygun taktik hat izlemek, kitlelere güvenmek, onları devrim yolunda seferber etmek, yılgınlığa, teslimiyete, maceracılığa karşı çıkmak, kitlelerin gücüne güvenmeyen, onları örgütlemede gerekli sabrı göstermeyenlere karşı mücadele vermek, silahlı mücadeleyi, günün objektif koşullarına uygun bir biçimde yürütmek, adım adım ilerleme taktiğine başvurmak, gerilla faaliyet alanlarını doğru ve bilinçli bir taktikle geliştirmek, gerilla faaliyetlerini adım adım yaygınlaştırmaktır. Halk Savaşı stratejimizi kavramak, partinin ve ordunun silahlı mücadele içinde ve silahlı mücadele perspektifiyle inşa etmek, bu konudaki kendiliğindenci ve sağ anlayışlara karşı çıkmak, taktiklerimizi stratejimize tabi kılmak, ona hizmet etmek demektir.

Bugün Halk Savaşı stratejimizi kavramak dünyadaki haklı mücadeleleri ve savaşları desteklemek, proletarya önderliğindeki halk savaşlarını desteklemek, propagandasını yapmaktır.

Devamı sf: 10'da

Yenilgiyi Zafere Dönüştürmenin Yolu:

Başlarafı sf: 6'da

zin (DHD'nin) özü, karakteri ve görevleri gerçeği ortadayken, kısacası, devrimde sınıfların mevzilenmesi gerçeği berrak olarak kendisini dayatırken, (önder güç işçi sınıfı, temel güç köylülük, diğer ittifak güçleri küçük-burjuvazi ve milli burjuvazinin sol kanadı) halen gerçeği anlamamak, kaşarlanmış oportunistlerin niteliğidir.

Hali hazırda, nisbeten güçlü bir düşmanı yenmenin yolu, ülkemiz somutunda basitten karmaşığa, küçükten büyüğe doğru gelişecek olan uzatmalı bir halk savaşı stratejisiyle mümkündür. Her yerde yığınlar aynı mevzilerde mücadeleye hazır değildirler. Tek yol ya geri alanlardaki kitlelerin diğerlerinin seviyesine gelmesini beklemek için ileri kesimi durdurmak ve uslu olmalarını ögütlemek veya onların başına geçerek, sözkonusu alanları temel almak kaydıyla, diğerlerini onu destekler şekilde seferber etmek ve ilerletmektir. Başka yol yoktur...

TKP/ML'in; ülkemizde "bütün örgütlenmeler içinde parti örgütlenmesi temel, diğer örgütlenmeler içinde de ordu örgütlenmesi esas diğerleri talidir", "illegal örgütlenmeler esas, legal örgütlenmeler talidir" düşüncesini, sosyal pratik bir kez daha ispatlamıştır.

Bunu oportünizmin yakın geçmişte gazeteler çerçevesinde legal eğitim grupları seviyesinde oluşturdukları, örgütlenmelerin çevresinde toplanan binlerce insanın "zor önemlerde" nasıl tuz, buz oldukları gerçeğinde görmekteyiz.

TKP/ML'in; Kemalizmin Türk komprador burjuvazi ve toprak ağalarının başını çektiği bir hareket olduğu, onun tüm emekçi yığınlar için kaskatı bir faşizm, ezilen ulus ve azınlıklar için azgın bir milli zulüm, koyu Türk şövenizmi kısacası, zulüm, soygun olduğu gerçeğini sosyal pratik bir kez daha ispatladı.

Bunu Kemalizmin gerçekten en tutarlı savunucusu, temsilcisi faşist generaller çetesinin nezdinde berrak olarak görmekteyiz.

TKP/ML'in; ezilen ulus ve azınlıklar üzerindeki, Türk hakim sınıflarının milli zulmüne gerçek anlamda son vermenin, tüm milliyetler için tam hak eşitliğini sağlamanın, her türden imtiyazlara, dengesizliğe dur demenin, tutarlı yolunun tüm milliyetlerden emekçileri, proletarya partisinin kaldırdığı sancak etrafında toplamak ve bu doğrultuda mücadele etmekten geçeceği fikirleri net olarak ispatlanmaktadır. Bugün, her türden burjuva milliyetçi alternatifin giderek halkın gücüne güvensizlik emperyalizmin yörüngesine girme doğrultusundaki süratli ilerleyişi (PKK'da görüldüğü gibi) vb'den açıkça görmekteyiz.

TKP/ML'in; ülkemizin emperyalizme bağımlı, yarı-sömürge, yarı-feodal bir iktisadi, siyasi yapıya sahip olduğu ülkemizde, başlıca çelişmeler içinde baş çelişmenin çözümünün yolunun özü toprak devrimi olan DHD olduğu, bu mücadelede Parti, Ordu, Cephe'nin can alıcı sorunlar, temel silahlar olduğu düşünceleri pratiği ispatladığı diğer gerçeklerdir.

Çeşitli örgütlerin koalisyonu biçiminde oluşan sansosyonel bir tarzda "cephe" olarak ilan edilen, kof, ilkesiz, pragmatist birliklerin pratiğin balyoz yumruklarıyla iflas ettikleri gerçeği TKP/ML'in doğruluğu canlı hayat tarafından görüşlerinin önemini açığa çıkarmaktadır.

TKP/ML'in; kapitalizmden komünizme gidişte bir geçiş dönemi olan ve kesin anlamda kimin kazandığının henüz belli olmadığı sınıfların ve bunlar arasındaki sınıf mücadelesinin çok daha amansız bir hal alarak devam ettiği, eskinin miraslarının ekonomide, üst yapıda vb. mevcudiyetini koruduğu, sosyalizme ilişkin düşünceleri canlı olarak ispatlanmaktadır.

Ve bu geçiş döneminde üst yapının, siyasi çizginin kısacası, parti ve devlet iktidarının tayin edici önemine işaret eden bu kesitlerde revizyonizmin, oportunizmin egemenliğinin devlet iktidarının burjuvazi tarafından gasbedilmesi olacağını vurgulayan partimizin görüşleri mihenk taşı pratikte ispatlanmıştır.

Devlet ve parti iktidarını Rusya'da, Çin'de diğer doğu Avrupa ülkelerinde gasbeden modern revizyonistlerin, buraları nasıl emperyalist-kapitalist dünyanın halkaları haline getirdikleri gerçeği, partimizin fikirlerini ispatlamaktadır.

Arnavutluk'ta devlet ve parti iktidarını gasbeden revizyonist-troçkist kırması AEP yöneticilerinin dalgalandırdığı kara bayrağın sonuçlarını hep beraber görüyoruz.

Bu sorunlara çözüm getiremeyen tüm oportunist, revizyonistlerin geriye dönüşler ve yeni alt-üstler karşısında hayretlere düşerek daha da bataklar yolunu tutmaları, troçkizmin rezil çamuruna batmaları, emperyalizme kuyruk olmaları, açıktan ML düşmanı pozisyonlar almaları vurguladığımız gerçeklere zıt düşüncelerden gelmektedir.

Tüm Devrimciler, Demokratlar!

Enternasyonal proletaryanın ülkemizdeki öncü müfrezesi Partimiz TKP/ML'in; Marks, Engels, Lenin, Stalin ve Mao Zedung yoldaşların ışıklı yolunda, onların ölümsüz takipçisi İbrahim Kaypakkaya'nın gösterdiği çığırda yükselttiği kızıl sancağın etrafında toplanalım.

Başlarafı sf: 9'da

Bugün Halk Savaşı stratejimizi kavramak, genel ayaklanma teorisyenlerine, burjuva demokrasisi savunucularına karşı çıkmak, kitlelerden kopuk, maceracı hareketlere karşı mücadele etmek demektir.

Bugün Halk Savaşı stratejimizi kavramak, önümüze yeni Dersim'ler yaratmayı hedef koymak, bu tecrübe üzerinde yükselmek, bu kazanıma sahip çıkmak, gerilla mücadelesine her yönüyle destek olmak, önderlik yapmak demektir.

Partimiz; sahip olduğu doğru politikasıyla, bu görevleri eninde sonunda başararak, komprador patron ağa devletinin ve efendileri emperyalistlerin saltanatlarını Halk Savaşı ile yerle bir ederek, Demokratik Halk Devrimini gerçekleştirecek, sosyalizm ve komünizm yolunda ilerleyecektir. Hiç bir güç bizi tuttuğumuz bu yoldan geri döndüremeyecektir.

—YAŞASIN HALK SAVAŞI!
—YAŞASIN PARTİMİZ TKP/ML ORDUMUZ TİKKO!

Başlarafı sf: 2'de

kiye'nin şehirlerinde, dağlarında, faşizmin işkencehanelerinde, cezaevlerinde daha da yükseklerde dalgalanıyor. Hiç bir güçte bu eserini yok edemiyecek, TKP/ML mutlaka ama mutlaka demokratik halk devrimi, sosyalizm ve komünizm mücadesini zafere ulaştıracaktır. Aramızdan bedenen ayrılışının 12. yıldönümünde bir kez daha haykırıyoruz: Partimiz Marks, Engels, Lenin, Stalin, Mao yoldaşların ışıklı yolunda, Senin çizdiğin kızıl yolda yürüyecektir. Bizi zafere götürecek olan tek yol budur. Bundan başka bir yol tanımıyoruz. Ölümünün 12. yıldönümünde komünist özelliğinin ve düşüncelerinin önünde bir kez daha Seni komünist bir coşkuyla anıyoruz.

—İBRAHİM KAYPAKKAYA YOLDAŞ ÖLÜMSÜZDÜR!
—YAŞASIN MARKSİZM-LENİNİZM!
—YAŞASIN MARKS, ENGELS, LENİN, STALİN VE MAO ZEDUNG YOLDAŞLARIN ŞANLI KIZIL YOLU!
—KAHROLSUN EMPERYALİZM, SOSYAL-EMPERYALİZM VE HER TÜRDEN GERİCİLİK!
—KAHROLSUN KOMPRADOR PATRON AĞA DEVLETİ!
—YAŞASIN HALK SAVAŞI!
—YAŞASIN PARTİMİZ TKP/ML VE ÖNDERLİĞİNDEKİ TİKKO!
—YAŞASIN PROLETER ENTERNASYONALİZMİ!

Türkiye Komünist Partisi
Marksist/Leninist
Merkez Komitesi
Mayıs 1985

2:DERSİM'DE BEŞYÜZ GERİLLA:

"Dersim'i bilirsiniz, dört bir yanı dağlıktır. Şehir merkezini çevreleyen dağlar, içine kapanmış, omuzlarını düşürmüş ve kamburu çıkmış gibi dururlar sanki. Tanık oldukları zulme, çekilen acılara dayanamıyarak boyun eğmiş gibidirler. Etkileyici olan heybetlerine rağmen insan, biraz çaba göstermeyi göze alınca bu dağların tepesine çıkıp aşmayı ve bunları altetmeyi rahatlıkla gözüne kestirebilir. Tam bu dağ ve tepelerin arasında hala başeğmemiş ve direnen bir tepe vardır. Çöken dağlara inatla başını kaldırmış, göğsünü germiş ve sıçramaya hazır duran bu dağ, isyancı geleneği sürdürme kararındadır. İnsana güven veren, özenilen, etkileyen ve erişilmez gibi duran bu dağa, halkımız sevdiği, kurtarıcı gördüğü, efsaneleştirdiği atın ismini takmıştır. Bu dağ Dündül dağıdır. Yalçındır, sarptır. Halk Dündül'e güvenir, sırtını dayar. Gericiler onun tepelerine düşen gölgesinden rahatsız olurlar, korkarlar, sevmezler Dündül'ü. **İbo**'da Dündül'ü severdi, onu şaha kaldırmak, dizginlerinden boşamak isterdi, kösteklerinden kurtarmak isterdi.

"Dündül'ün eteklerine yakın bir toprak eve kapanıp yazılarından birini hazırladığı dönemdi. Çıkmış Dündül'ü seyrediyorduk. Yoldaş, boyun eğmez tepesine Kızıl Bayrağı uygun görmüştü ve "Şu Dündül'ün tepesinde Kızıl Bayrağı dalgalandırmak ne güzel olur" demişti. Dündül'ün tepesine Kızıl Bayrak'tan daha güzel yakışan hiçbir şey olamazdı. Onun hayaliyle komşu dağlar üzerine konuştuk. **İbrahim** yoldaş, "şu dağlarda beşyüz gerillamız neden olmasın" dediğini hiç unutmadım. Neden bu dağlarda beşyüz gerillamız olmasındı. Olacaktı! Birgün bu gerillalar beşyüz de olacaktı, beşbinde... Biz daha bir elin beş parmağı kadar bile yoktuk. Fakat hayallerimiz büyüktü. Önümüzde zorluklar çoktu, fakat bunları aşmaya azim vardı. Devrimci azmin ve kararlılığın aşmayacağı engel, varamayacağı hedef yoktur.

"Daha sonra 18 Mayıs gecesinde Dündül dağına kızıl bayrak dikildiğini ve büyük bir ateş yakıldığını Dersimi çevreleyen dağların doruklarında yakılan ateşlerle buna cevap verildiğini duyduğumuzda, epey heyecanlanmıştım. Hayallerimiz gerçek olacak, yapılanların, çekilenlerin acıların boşa gitmediğini gördüm. İbo'yu anmak tam da buydu. Düldül'ü şaha kaldırmak, uyuyan dağları uyandırmaktı. İsyan ateşeni büyütmekti, yaymaktı. Ordumuzu inşa etmek ve geliştirmekti.

"Diyeceğim şudur: İbo bize beşyüz gerilla hedefini koydu, dağınık olan yığınlar içinde kök salmamızı öğütledi. Halk savaşını geliştirmeyi ve iktidarı almayı hedef olarak koydu. Burada durmamayı ve daha ileri hedeflere yürümeyi gösterdi. Bu hayaller gerçekleşmeyecek hayaller değildir. Durmayan çaba, dinmeyen azim bizi bu yolda ilerletecektir. Hedeflerimizi adım adım gerçekleştirelim."

İbrahim yoldaşın azim ve kararlılığını, geleceğe güvenle bakışını ortaya koyan bu olaydan çıkarmamız gereken dersler nelerdir?

Ordunun örgütlenmesine gösterdiği bu önem ve yaratmak istediği silahlı güçlere dair bu düşüncesiyle ortaya koyduğu gibi, yoldaş, ülkemiz gerçeğini derinden kavramış ve bunu değiştirmenin yolunuda o bilinçle isabetli seçtiğini ortaya koyuyor. Sosyal pratik ve özellikle de 12 Eylül'den bu yana gelişen sınıf mücadelesinin pratiği çok açık şekilde bu gerçeği kanıtlamış ve onu doğrulamıştır. Bugün kırları esas almadan, Halk Savaşı stratejisine uygun örgütlenme yaratmadan ve özellikle ordunun inşasına önem verilmeden gelişmek, ilerlemek ve ayakta kalmak mümkün olmayacaktır. Ordu örgütlenmesinin tayin edici önemi üzerinde duracak olursak, *"eğer ordumuz yoksa hiçbir şeyimiz yoktur"* gerçeği bunu tam olarak ortaya koyar ve kavrayacağımız halka konusunda bizlere fikir verebilir. Türkiye koşullarında silahlı mücadeleye dayanmadan ve ordu örgütlenmesiyle birleşmediği zaman gelişme mümkün olmaz. parti örgütlenmesinin ve varlığının devamı için orduyu inşa etmek geliştirmek ve bu mücadele içinde partiyi örgütleyip geliştirmek zorundadır. Nitekim buna uyduğumuz alanlarda ayakta kalabildik ve uymadığımız alanlarda kaybettik; bu olumlu ve olumsuz tecrübelerimizden öğrenerek, ilerlememiz gerekir.

Gelişme, **İbrahim** yoldaşın ordunun inşasına ilişkin yaklaşımını da pratikte doğrulamıştır. PDA revizyonizminin silahlı mücadeleyi erteleminin bir aracı haline getirdiği *"devrime katılan her* **ferdin,** *devrimin bütün muhtemel sonuçlarını başından bilmesi, devrimin mahiyetini ve anlamını kesinlikle kavramış olması"* gerekliliğine dair görüşlerinin orduyu örgütlemeyi *"Marksizm-Leninizmi kavramış kadrolar yetiştirmek ve sonra bunları silahlı guruplar içinde örgütlemek anlayışı ve çabası"*na kadar götürmüştür. buna karşı **İbrahim** yoldaş ordu örgütlemesi konusunda *"böyle bir şartın koşulamayacağı* ve bunun devrimi imkansızlaştırmak olduğunu söyleyerek görüşlerini şöyle açıklamıştı:

"Gerilla guruplarına kimlerin girebileceğine gelince baylar, henüz Marksizm-Leninizmi kavramamış olsa bile, gericilere karşı içinde nefret taşıyan ve onlara karşı savaşmak isteyen, ögrüt disiplinini kabul eden, gizliliğe riayet eden, yaşı ve sağlığı müsait, militan işçi, köylü, aydın, kim olursa katılabilir. Ve bunlar gerilla müfrezelerine sizin gibi kitaplar hatmetmiş cahil entellektüellerden çok daha layıktırlar. Önemli olan birinci olarak partir.in önderliğini sağlamaktır. İkinci olarak, bu guruplara katılanların sürekli ve sistemli bir şekilde, silahlı mücadelenin seyri içinde ve ona hizmet edecek bu mücadeleye ışık tutacak şekilde Marksist-Leninist ideolojik eğitimlerini sağlamaktır. Üçüncü olarak da savaş için işçi ve köylü yığınlarını seferber etmektir." (sf: 361)

Marksist-Leninistler, aynı şekilde silahlı faaliyeti, bilinçli kadroların bir eylemi olarak değerlendiren "öncü savaş" teorilerini reddetmiştir. Ordu meselesinde, hem PDA vari sağdan, hem de kır (fokoculuk) ve şehir gerillacılığı türünden soldan gelsin, farklı görünmelerine rağmen aynı noktada buluşmaktadırlar: Silahlı birimlerin (ordunun) inşasını, kadroların örgütlenmesi olarak görmeleridir. Parti ile ordu arasındaki farklılığı sonuçta reddetmeye varan bu anlayışlar, tam da devrimi her yönüyle kusursuz ve saf olarak düşünen ve onu imkansızlaştırmaktan başka bir işe yaramayan anlayışlardır.

Halk ordusunu inşa ederken, şüphesiz Marksizmi "kavramış" profesörler aranmayacak, halkın her kesiminden düzene karşı ileri çıkanları örgütleyerek gelişecektir. Devlete karşı kin duyan ve savaşmak isteyen, örgüt disiplinini tanıyan, gizliliğe riayet eden kim olursa, hatta namazını kılan, oniki orucunu tutan, sosyalizmi kabul etmeyen de olsa, alışkanlıkları ve hareketleriyle halka ve örgütlü mücadeleyle zarar vermeyen, fakat partinin asgari programını kabul eden herkes, yukardaki özellikleri taşıdığı sürece ordu içinde örgütlenebilir ve örgütlenmelidir. Halk ordusu, savaşmak yeteneği ve özel disiplin ve görevleriyle bir kitle örgütü olarak kavranmalıdır. Geniş yığınları bağrında toplayacak ve silahlı eylem içinde seferber edecek bir örgütlenme biçimidir. Partinin fonksiyonları ve görevleri ile ordunun kendisine has özellikleri karıştırılmamalıdır. Parti orduyu inşa ederken, onunla ilişkisi, yürütülen silahlı mücadeleye önderlik etmeli ve ordu içinde, siyasi ve ideolojik eğitimine önem vermeli ve partiyi ordu içinde örgütlemelidir, sınıf mücadelesine, devrimci ilerleyişe yön vermelidir. Halkı savaş için seferber etmelidir. Partinin silahlı mücadele içinde inşasının bir yanı, önemli yanı tam da böyle gerçekleşir.

O halde, olumlu tecrübelerimizi geliştirerek **İbrahim** yoldaşın "beşyüz kişilik gerilla gücü" hedefine sahip çıkıp bu hedefi aşmalıyız ve sadece bununla değil, belirli alanlarda yoğunlaşarak, yeni Dersim'ler yaratmalıyız. Bugün ordunun inşasında çekirdek de olsa önemli bir birikimimiz var, silahlı güçlerimiz var. Devrimin üç temel silahının inşasında (Parti, Ordu, Cephe) önemli adımlar atılmış, olumlu tecrübelerimizin yanı sıra, olumsuz tecrübelerimiz acı tecrübeleriyle başarıya götürecek adımlar atmak zorundayız. O halde bugün **İbrahim** hayalini sürdürüp gerçekleştirmek için yoldaşın söylediğine şunu ilave etmeliyiz: Bugün neden Beş Dersim'imiz olmasındı? Hedef yeni Dersim'ler yaratmaktır. Sloganımız bu olmalıdır.

—İKİ—ÜÇ DAHA FAZLA DERSİM!

İBRAHİM YOLDAŞTAN İKİ ANI:

İbrahim yoldaş ile birlikte mücadelede yer almış yoldaşlardan dinlediğim iki anlamlı anıyı anlatmak istiyorum. Şöyle anlatmışlardı:

1: İKİ SİLAH:

"PDA'dan daha yeni ayrılmıştık. **İbrahim** yoldaş çok sık Malatya ve İstanbul'a gidiyordu. Yürüttüğü tartışmalar sonucunda buralarda ve Filistin'de devrim isteyen samimi kadroları kazanmıştı. Esas anlatmak istediğim bu değil.

"Yine Malatya'dan bir dönüşünde yoldaşı heyecan ile karşılamıştık. Özellikle konuşmamızın bir yerinde bize bir silah getirdiğini öğrenince büyük bir sevince kapılmıştık. **İbrahim** yoldaşın öve öve bitiremediği ve bizim aramızda bir türlü paylaşamadığımız büyük silah, şimdiki yoldaşların burun kıvırıp yüzüne bile bakmadıkları 7.65 Map marka küçük bir tabancaydı. —Tamam artık bize ölüm yoktu!

"Bizler bu büyük silahımızı elden ele dolaştırıp daha düşmana karşı kullanmadan hurda hale sokmak üzereyken, yoldaş **İbrahim** gülerek "size bir silah daha getirdim" dedi. Elimizdekini bir yana bırakarak, heyacanımız bir kat daha artmış ve yoldaşın etrafını sarmıştık. İç cebinden büyük bir silah edasıyla çıkardığı şey hepimizi şaşırtmıştı: Bu Mao Zedung yoldaşın Kızıl Kitabıydı... Hayal kırıklığına uğramıştık. Böyle silah mı olur?! Şafak revizyonistleri, silah dendiğinde hep bunları karşımıza çıkarmamış mıydı! Bizim itirazımıza ve hoşnutsuzluğumuza önder yoldaş gülüyordu. Her kafadan ayrı itirazların yükseldiği bir tartışmaya girdik. İyi kapıştık. **İbrahim** yoldaş bize silah ile siyaset arasındaki ilişkiyi ve siyasetin tayin edici olduğnu anlatmıştı. İnatcı karşı koymaların durmasından sonra bu silahımız da, birincisi kadar olmasada, elden ele dolaştı ve yoldaş "Komünistler" bölümünü okuyarak, komünistlerin nasıl olması gerektiğini ve davranışlarımızı nasıl düzeltmemiz gerektiğini etraflıca anlatmıştı. Fakat buna rağmen birinci silah daha çok ilgimizi çekiyordu ve ben mesela 7.65'lik Map ile Kızıl Kitap'tan hangisinin daha büyük olduğu konusundaki çelişkiyi bir müddet daha taşıdım.

"**İbrahim** yoldaş Kızıl Kitap'a ayrı bir önem veriyor ve "her gerilla biriminde en az bir adedinin bulundurulması gerektiği"ni söylüyordu.

Bu, Kızıl Kitap'ın kısa, özlü ve yol gösterici açıklamalarıyla hemen hemen her temel konuda aydınlatıcı başvuru kaynağı olma özelliğinden geliyordu. Özellikle köylerde çalışmaya başladığımız dönemde, pratik içinde karşılaştığımız sorunlarla ilgili bölümleri okumamızın büyük yararlarını görmüştük. Bu hem yazılanların daha iyi kavranmasını ve teorik bilgimizi daha sağlıklı şekilde geliştirmemize yol açmış ve hem de pratiğimizde düştüğümüz hataları ve çıkmazları aşmamızda yol göstericiydi. Yine Kızıl Kitap köylülerin eğitilip, siyasi gelişmeleri için iyi bir kaynaktı.

"**İbrahim** yoldaşta siyaset ile silahlı mücadele, teori ile pratik arasındaki ilişki, bilinç ile eylem arasındaki bağ oldukça açıktı. Pratikten kopuk bir siyasal çalışma, silahlı mücadele çizgisine hizmet etmeyen bir bilinçlenme, hemen soyutluğa kayar ve siyasi eğitim ve örgütlenmeyi asıl görevlerinden koparark yozlaştırıp, örgütü okuma kulübüne dönüştürecektir. Şafak revizyonizminin eleştirisini yaparken de buna dikkati çekmişti. Yine yoldaş, pratik faaliyetin önemini tek yanlı abartan ve siyasi çalışmanın önemini küçümseyen ve pratik faaliyetki tek yanlı geliştirme eğilimlerine karşı da mücadele etmiştir. Hatırlıyorum da, PDA revizyonizmine karşı duyulan tepkiden dolayı, siyasi çalışmanın önemimin küçümsenmesi bizde epey güçlüydü. Ayrılıklardan sonra gördüğümüz ilk derslerden biri "siyasi çalışma bütün çalışmaların can damarıdır" makalesi üzerine olmuştu. Bu çalışma sonucudur ki bakış açımız daha genişlemiş ve Kızıl Kitap'ın daha büyük olduğunu kavrayabilmiştik.

"**İbrahim** yoldaşın bize bıraktığı iki büyük silahın, önemini görmeli, iyi ve doğru kavramalıyız; aralarındaki ilişkide somut olmalıyız. Bu silahlara sıkı sarılmalı, hiçbir zaman elden bırakmamalıyız. Devrim yapmak istiyorsak, mutlaka diğer ülkelerdeki devrimlerinden öğrenmeliyiz, araştırıp incelemeliyiz. ML'i öğrenmeli ve somut durum tahlilini öğrenmeliyiz.

Başlangıcın tanığı yoldaşlardan dinlediğim bu anı, oldukça öğreticidir. **İbrahim** yoldaşın bize bıraktığı **İki Silah**, ML'in kılavuzluğunda silahlı mücadele yoludur. Başarıya götürecek tek yol bu yoldur. Partimiz bu yoldan şaşmamıştır; olumlu ve olumsuz tecrübeleriyle bugün bu silahlara sarılmakta daha kararlıdır.

Dinlediğim ikinci anıda şöyledir:

"Şafak Revizyonizminden ayrıldıktan sonra, onun okumaktan ibaret olan sağ çizgisine bir tepki olarak, aksi yönde bir hata doğdu. İdeolojik ve siyasi eğitim bir ölçüde ihmal edildi. Önemsenmedi. Bu hatayı en kısa zamanda düzeltmeliyiz. Pratik faaliyetle sımsıkı birleştirilmiş siyasi ve ideolojik eğitim faaliyetlerine süratle girişmeliyiz."

İbrahim Kaypakkaya